

11/11 11/11

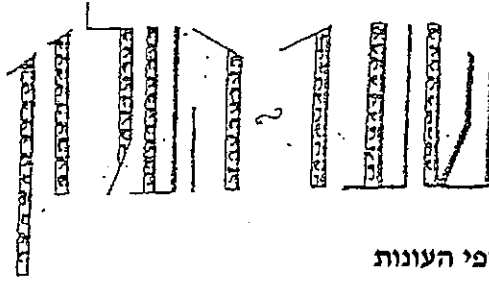
בנין

עץ נטעתי
 עץ נטעתי
 קחג-קאלן.
 עץ נטעתי
 קנני קקטן.
 ולארמת בני
 אפרתי קד:
 אני ואף
 קשורים לעד
 בנטע קרד -
 קנדל וקצמח!
 אא

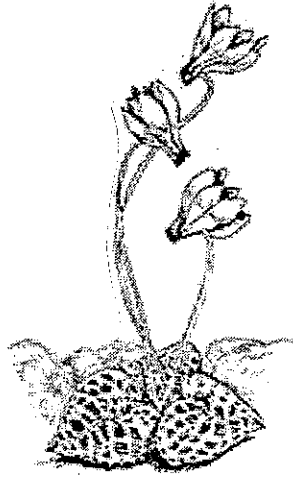
ש
 ש
 ש
 ש
 ש
 ש
 ש
 ש

עונות החיים

"יש המדמים את חילופי העונות
 למעגל החיים המשתנה חליפות.
 אביב נעורים יפעת עלמות
 בקיץ בשלות כשפעת הפירות.
 סתיו, החיים כעלי שלכות
 בחורף משליך אלי שאולות.
 'אבוי' אם תאמרו: 'אבדו נחמות'
 הביטו בשבט אל ים השדות
 מן הקור האפור מבין עננות
 שקדיות מלבינות פורחות ככלות.
 כי שוקד, כך אומרים, רוכב ערבות
 לחדש ימינו בראש שנת האילנות"
 (יעקב מעוז)

גשמי הברכה המרובים שירדו בטבת ובשבט, צבעו את ההרים בירוק רענן, הלבישו את השקדיות בלובן כלולות והפריחו שפע פרחי בר. שנה לאחר השריפה הגדולה בכרמל, חש העולה במעלה ההר בואכה בית אורן צביטה בלב לנוכח עצים משחירים וקרחות יער, ומתרגש במיוחד בעיקול הדרך בו נקטפו חיים צעירים באבם. אבל אצלנו, 13 שנים אחרי השריפה "שלנו" סביב כבר ירוק והטבע כולו אומר שירה.

לפני חודש הלך לעולמו חברנו יעקב שיפמן ושירת חייו נדמה. יעקב, שריד יחיד ממשפחתו שנספתה בשואה ניסה לבנות לו חיים חדשים בכפר עציון, אך גם בית זה חרב בסערת הקרבות. למרות פציעתו ואובדנו, שינס יעקב מותניים והיה ממייסדי ניר עציון ובנויו ומעמודי התווך של הישוב הצעיר. ביחד עם שרה בנה בית חדש ואיתן, ושנים רבות עבד בבית המרגוע בחריצות ובמסירות אין קץ, כשהוא נושא את הענף על כתפיו. כשפרש, עבר לעבוד בהנהלת החשבונות. יעקב היה דעתן והיטיב להתבטא בעל פה ובכתב. בכל אסיפה השמיע את דעתו ושיתף בהגיגיו, בביקורתו ובמחשבותיו את קוראי "בניר". לפני כשנה הגשים חלום וזכה להכניס ספר תורה לבית הכנסת שלנו לעילוי נשמות יקיריו. מותו של יעקב הוא אבידה לכולנו.

מעגל חיים של אדם וטבע, צמיחה, לבלוב, בשלות וקמילה. אך, מתוך האובדן והאש צומחים להם חיים חדשים ותקוות מפכות בלב גם לקליטת צעירים בניר עציון ולצמיחת הישוב.

קריאה נעימה,

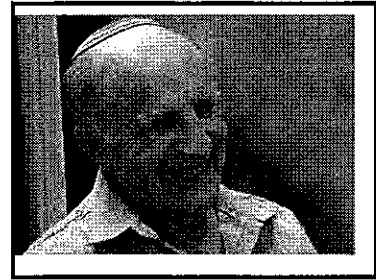

נירה ופסי
מערכת "בניר"

כתובתנו: banirezion@walla.com

יעקב שיפמן ז"ל נפטר י"ב בטבת תשע"ב

הספד ליעקב שיפמן

הרב רונן

כאדם שחי את התורה בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, יעקב התאים את סיום חייו לפרשות חיי השבוע, שהן האחרונות בספר 'בראשית'. כשהגתי אליו לפני שבוע בשבת פרשת 'ויגש', ונגשתי אליו כדי לבקש ממנו שירד מהמיטה ונעשה יחד קידוש, הרגשתי שהוא מתאים עצמו לפרשה ומקיים את הפסוק שנאמר על יעקב אבינו ששמע את הבשורה: "עוד יוסף חי" - "ותחי רוח יעקב". אולם בשבת של אתמול, בה קראנו את פרשת "ויחי" בה נפטר יעקב אבינו מן העולם, שוב התאים עצמו יעקב חברנו ואף הוא נפטר מן העולם.

שלא כיעקב אבינו, יעקב שיפמן לא אמר על חייו: "מעט ורעים היו ימי שני חייו". הוא היה אסיר תודה על כך שזכה לחיות חיים ארוכים ומלאי עשיה ומשמעות. עם זאת אף הוא ידע בחייו מנה גדושה של ייסורים.

יעקב נולד בשנת 1920 בעיירה קטנה בגליציה המזרחית שבפולין למשפחה טובה, אך דלת אמצעים, אולם כבר בהיותו נער צעיר ידע את טעם הפרעות האנטישמיות של הפולנים, לאחר מכן באו הרדיפות של הרוסים, ולבסוף הגיעו ענני הנאציזם הגרמני לכסות את שמי חייו. בגיל 12 הצטרף לתנועת "בני עקיבא", וגמר אומר בליבו לעלות ארצה. בהיותו בן 19 נודע לו על התארגנות של קבוצת צעירים לעלות לארץ ישראל, והוא נפרד ממשפחתו, ושם פעמיו לארץ.

דא עקא הקבוצה התפרקה לבסוף, ורבים מחבריה חזרו איש לבית. יעקב התעקש לדבוק במשימה, והחל בדרך ארוכה של נדודים ותלאות ממקום למקום עם חבר נוסף, על מנת להגיע לוילנא שבליטא. במשך שבועות הם התקדמו תוך סיכונים גדולים ותוך שהם סובלים חרפת רעב ושאר מרעין בישין, בקור של כ-40 מעלות מתחת לאפס, עד שהגיעו לאיישישוק, וממנה בהליכה רגלית של 60 ק"מ עד וילנא, שם עלו על אוניה לאיסטנבול, והמשיכו באמצעי תחבורה שונים לארץ דרך סוריה ולבנון.

יעקב אבינו נס על נפשו מארץ ישראל לחרן, יעקב חברנו נס מפולין ונכנס מחרן לארץ ישראל. בדרך הארוכה והקשה שעשה יעקב אל ארץ ישראל התגלה קו אופי בולט שאפיין את יעקב: כוח רצון עז במיוחד ויכולת לדבוק במשימה במלוא העוז וחרף כל הקשיים.

את משפחתו לא זכה עוד יעקב לראות. ההורים, ששת האחים והאחיות, כולם נרצחו בידי הצוררים הנאצים.

בארץ הצטרף יעקב ל'קבוצת אברהם' שהתארגנה באותה תקופה בכפר פינס לקראת העליה לכפר עציון. בכוח רצונו החזק ומכוח דבקו בתורה היה יעקב מסוגל לעבוד יום עבודה מלא ולאחר מכן ללכת לשיעורי תורה בכפר.

הוא עלה לכפר עציון, שם עבד כמסגר מקצועי, ובאחד הקרבות האחרונים, כשבוע לפני הקרב האחרון נפצע משני כדורים ברגלו. חברנו נתום בן-סירא סיפר לי פעם כיצד התעקש יעקב להמשיך להילחם על אף הפציעה, עד שנאלץ להתפנות על-ידי מפקדו אברהם שגור. בדיעבד, נהג יעקב לומר: "הערבי שפצע אותי הציל את חיי".

יעקב חש כל חייו תחושות אמביוולנטיות לגבי הישארותו בחיים. הוא ניצל מהתופת באירופה, כאשר כל משפחתו נספתה, וניצל שוב מהטבח בכפר עציון, כאשר כמעט כל חבריו נהרגו, והוא הרגיש מעין ייסורי מצפון יחד עם הכרת תודה לה' על כך שזכה להינצל ממקומות שבהם הרוב המוחלט נספה.

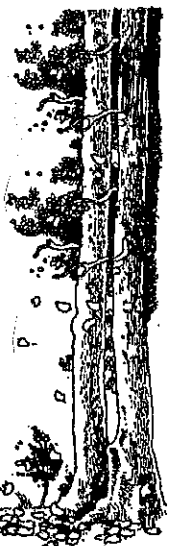
לאחר נפילת הגוש הגיע יעקב לניר עציון כאן נקשרה נפשו בנפשה של שרה תבל"א אותה הכיר עוד מכפר עציון. שניהם היו בין מייסדי ניר עציון וכאן באו בברית הנישואים.

יעקב עבד בשנים הראשונות בכל עבודה ובעיקר בנהגות, ומשנפתח בית ההבראה היה מעמודי התווך שלו, ואף ניהל אותו במשך שנים אחדות. בהמשך שימש כגזבר המשק, חשב שכר ובתפקידים דומים. הוא המשיך לעבוד בהתמדה עד הגיעו לגיל 80, ולאחר שפרש עשה מאמץ רב להמשיך לבצע תפקידים מועילים, וכך יכלו ילדי המשק לפני כ-10 שנים לפגוש אותו בדרך לבית הספר היסודי, כשהוא עומד שם מידי בוקר על מנת להעבירם את הכביש בבטחה.

יעקב היה איש צנוע, אולם יחד עם השקט שאפיין אותו הוא בלט ביכולת הביטוי שלו. הוא כותב באופן קבוע בעלון בניר מאמרים רבי עניין ונמנה בין ראשי המדברים במשק באירועים שונים.

יעקב היה אדם בעל עקרונות, עליהם מוכן היה להיאבק. עם זאת הוא היה בעל עין טובה, וחיפש לראות את הטוב בבני אדם וללמד זכות גם על מי שלא חשבו כמוהו או לא הלכו בדרכו.

יעקב היה איש תורה ועבודה בכל ישותו. הוא הגשים את חלומו של יעקב אבינו: "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". מצד אחד ניצב בעבודה ארצית במסירות ובחריצות, בנאמנות וביושר מוחלטים, ומצד שני ראשו הגיע השמימה, ולא פסק כל העת מחיבורו אל תורה מן השמים ולעניינים שברוח.

יעקב הקפיד בכל מחיר על שלוש תפילות במניין, והקפיד להשתתף בשיעורי תורה תמידיים כסדרם. אף בשנותיו האחרונות כאשר קשתה עליו התנועה וכבדה עליו השמיעה, לא חדל מלהגיע באופן יום-יומי לשיעורי הגמרא בבית המדרש ולשיעורי הדף היומי. כל מי שראה אותו יכול היה ללמוד שיעור חי ומאלף במה שמסוגל אדם לעשות כשכושלים הכוחות ונותר רק כוח הרצון.

מתוך אהבת התורה שהיתה בו ומתוך תודעת נאמנות למשפחתו שנספתה בשואה, שאף יעקב במשך שנים רבות לכתוב ספר תורה לזכר בני משפחתו שנרצחו בידי הנאצים. לפני קצת למעלה משנה זכה להשלים את משאלתו, ובמעמד מרגש במיוחד הכניס ספר תורה לזכרם להיכל בית הכנסת בניר עציון.

בעלותך לגנזי מרומים תפגוש, יעקב, את יקיריך, ותוכל לומר להם כיצד המשכת את דרכם שנגדעה באיבה, וכיצד מלאת את ייעודך בעולם הזה במסירות ובהתמדה, בצורה מוקפדת ונעלה.

תנצב"ה

**לשרה שיפמן
לנירה רון
לרבקה דובדבן ולמיכל ליברמן
ולבני משפחותיכם
אתכם באבלכם הכבד על מות
יקירכם - חברנו
יעקב שיפמן ז"ל**

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו.

דברים שנאמרו ע"י יערה דובדבן בשם הנכדים

סבא אהוב שלנו,
על סבא שלנו אפשר להגיד המון דברים גדולים ונשגבים, כי הוא איש גדול, אבל
אנחנו בחרנו לבטא את הרגשתנו כנכדים ולהזכיר את סבא שלנו, כפי שחווינו
אותו כילדים.

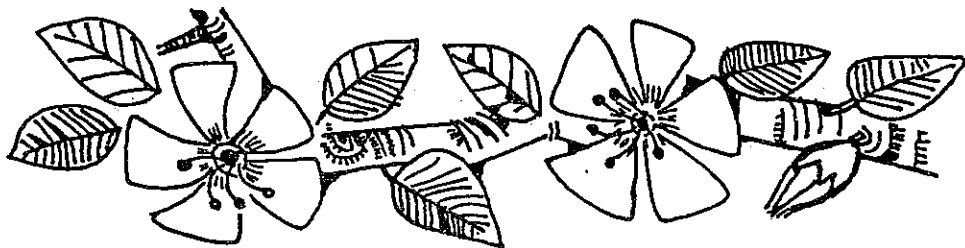
סבא,
קשה לכתוב עליך בלשון עבר, כי אתה עדיין איתנו ותמיד תהיה...
תמיד היית הסבא המצחיק, עם הניצוץ השובב בעיניים, החיוך הגדול ולב הזהב
הענק.

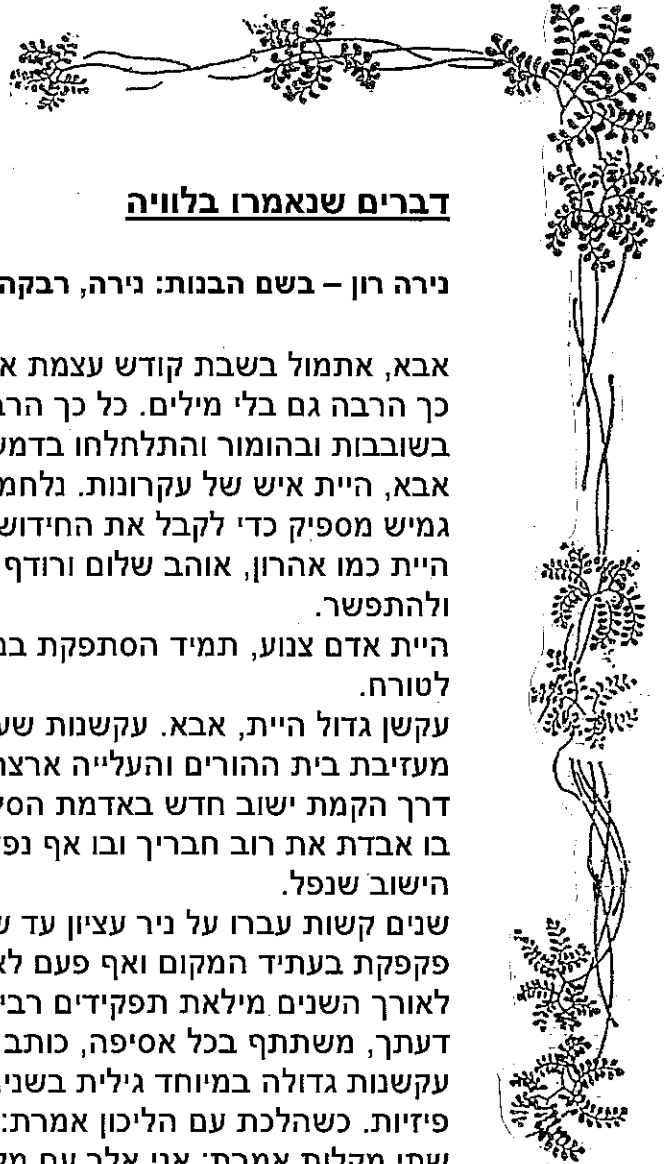
לפני כמה שנים גילית לנו את סוד השוקו המופלא שלך. בתור ילדים לא היה
פינוק גדול יותר מאשר השוקו של סבא. אתה היית המומחה... פשוט מאוד -
שמים כפית אחת של קקאו וים של סוכר.
למרות כל מה שעברת בחיים, תמיד היית אופטימי והתעקשת שאתה לא זקן,
ובגלל זה גם בגיל 80 ומשהו התעקשת להמשיך לעבוד, עברת במשק ענף ענף
וביקשת שיתנו לך לעשות משהו כלשהו. אחרי שברפת ובנגריה הבינו שיהיה
קצת קשה לעבוד עם מקל, התנדבת לעזור לילדים לחצות את הכביש בבטחה
בדרכם לבית הספר...
בעולם נורמלי ההפך הוא המקובל, אבל אתה היית אדם מיוחד.

סבא, יש לך משפחה שבעה ובריאיה, בעיקר בזכותך. לא משנה כמה אכלנו,
תמיד דאגת שנאכל עוד קלמנטינה, או עוד כוס קפה ועוגה - "אל תתביישו,
תקחו עוד מהמרק של הסבתא..."

ולסיום,
סבתא יקרה שלנו. אין אשה חזקה ומסורה ממך. את האהבה שלך ושל סבא לא
ניתן לתאר במילים. מבטיחים לחבק ולחזק אותך ולעטוף בכל החום והאהבה
שאפשר.
אוהבים מאוד מאוד.

הנכדים

דברים שנאמרו בלוויה

נירה רון - בשם הבנות: נירה, רבקה ומיכל

אבא, אתמול בשבת קודש עצמת את עיניך הכחולות. העיניים האלה שידעו להביע כל כך הרבה גם בלי מילים. כל כך הרבה רוך ואהבה, העיניים שנדלקו בחיוך, שנצצו בשובבות ובהומור והתלחלו בדמעות של רגש.

אבא, היית איש של עקרונות. נלחמת על מה שאתה מאמין בו, אך עם זאת היית גמיש מספיק כדי לקבל את החידושים.

היית כמו אהרון, אוהב שלום ורודף שלום ולמען השלום היית מוכן להתגמש ולהתפשר.

היית אדם צנוע, תמיד הסתפקת במועט והשתדלת לא להעיק, לא להטריד ולא ליפול לטורח.

עקשן גדול היית, אבא. עקשנות שעברה כחוט השני לאורך חייך המלאים. החל מעזיבת בית ההורים והעלייה ארצה, כשאתה נלחם ללא לאות באין ספור של תלאות. דרך הקמת ישוב חדש באדמת הסלעים של כפר עציון, שנפל לאחר קרב עקוב מדם בו אבדת את רוב חבריך ובו אף נפצעת. המשך בהקמת ישוב חדש בהר הכרמל לזכר הישוב שנפל.

שנים קשות עברו על ניר עציון עד שעמד על רגליו והחל לפרוח, אך אתה מעולם לא פקפקת בעתיד המקום ואף פעם לא עלה בך הרהור של נטישה.

לאורך השנים מילאת תפקידים רבים ושמשות דמות מפתח בחברה, תמיד מביע את דעתך, משתתף בכל אסיפה, כותב בכל עלון, מברך, או להבדיל, מספיד בכל אירוע.

עקשנות גדולה במיוחד גילית בשנים האחרונות כשסירבת להשלים עם מגבלות פיזיות. כשהלכת עם הליכון אמרת: אני רוצה ללכת עם שתי מקלות. כשהלכת עם שתי מקלות אמרת: אני אלך עם מקל אחד. כשהלכת עם מקל אחד אמרת: אני אלך על שתי רגליים!

עקשנות הייתה מילת המפתח גם בצורה בה נפרדת מן העולם הזה.

יש שיאמרו שהרמת ידיים, שהחלטת להפסיק להלחם, אבל אנחנו יודעות שלא כך הוא. אבא, לוחם עקשן שכמותך, ניצחת גם בקרב האחרון הזה.

לפני כשבועיים לאחר הדלקת נרות חנוכה אמרת: עכשיו אני רוצה הביתה. אז לא הבנו, הרי היית בבית. עכשיו אנו יודעות שהחלטת לסיים חיים ארוכים ומלאים בדרכך שלך ומן השמיים סייעו לך. זאת הייתה החלטתך המודעת, החלטה שתאמה את כל עקרונותיך ואת אורח חייך. החלטה אותה אנו מכבדות ומקבלות באהבה.

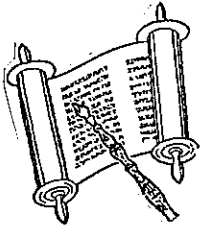
בשנים האחרונות ריפדת את הפרידה מאיתנו בכל כך הרבה אהבה, זרוך וגאווה בנו. הנכדים והננינים היו עבורך אור גדול ומקור לגאווה.

על אמא נהגת לומר: "אני זכיתי בשרה!" תמיד הצגת אותה כ"רעייתי" כשעל פניך אור ואהבה גדולה. אמא, אנחנו יודעות שהפרידה קשה לך מאוד לאחר ששים שנים של זוגיות מופלאה. כולנו צפינו בכך יחד ולא יכולנו שלא לחייך- מאוהבים כמו בני 16 גם לאחר ששים שנה. אנחנו פה כדי לעזור לך ככל שתבקשי ותזדקקי.

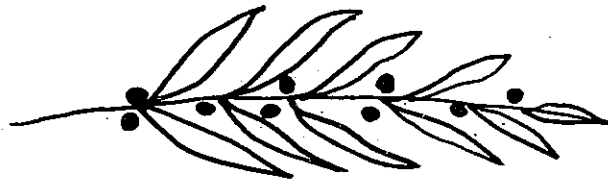
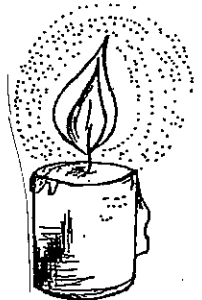
ולנו, לבנות אמרת לא פעם, כמה אתה גאה בנו וכמה אתה אוהב אותנו.
 בכל מפגש שלנו, אפילו בשבילי המשק, נישקת אותנו.
 אמרת את שבחה של כל אחת מאיתנו בפניה ושלא בפניה.
 גם לפני כחודש בביקור האחרון שלנו במיון, אמרת לרופאה הצעירה שבאה לבדוק
 אותך, בגאווה גדולה: זו הבת הגדולה שלי. את הכאבים שלך השארת לי לספר.
 תודה לך אבא, על שלמדת אותנו להיות רכות וסבלניות.

לשיא זכינו כולנו, לפני שנה בדיוק, כשהכנסת ספר תורה לבית הכנסת שלנו. כתבתם
 אמא ואתה את ספר התורה לעילוי נשמת משפחתך ומשפחתה של אמא שנספו
 בשואה. זכית לחבר את העבר עם ההווה ובכך הבאת את משפחותיכם את בית
 הכנסת בניר עציון.
 היית כל כך מאושר והרגשנו כולנו איזו מתנה נפלאה היתה זו ליום הולדתך ה-90.

הלכת מאיתנו כפי שחיית, בשקט, בצניעות, בשלום עם העולם. חיכית עד שכולנו נבין
 ונשלים עם הפרידה, עד שכל הנכדים יבואו להפרד.

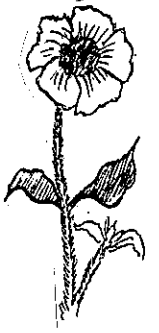
על יעקב אבינו נאמר: "ויאסוף רגליו אל המיטה, ויגווע, ויאסף אל עמיו."
 ואני מבינה זאת כך: לאחר שסיים את חייו המלאים ונפרד מבניו הוא עצמו אסף רגליו
 אל המיטה ואז נאסף אל עמיו. נאסף בחמלה, ברוך ובאהבה.
 וכך אתה, אבא יקר, לאחר שכולנו נפרדנו ממך, בשקט בשקט, בשלווה, ללא כאב,
 באהבה גדולה נאספת למקום שכולם הולכים אליו...
 לך לדרכך אבא, בשלום, אנחנו משחררות אותך באהבה.

לפני שנים מעטות נתגלה כתב-יד עתיק ובו שיר, שנחבר על ידו משורר
 ארץ-ישראלי לפני כאלף שנים כתפילה שחיאמר בט"ו-בשבת, והוא מוקדש לעצי-הפרי הגדלים
 בארץ. לדוגמא נביא בית אחר משיר זה:

" זֶה־ר יִזְהַר מְקוֹם יַעֲקֹב,
 יִזְתַּבְּעוּן הַמְּשׁוֹל בְּיַעֲקֹב.
 זֹאת יִאמֶר לַיַּעֲקֹב:
 כִּי פָדָה ה' אֶת יַעֲקֹב . . . "

דברים שנאמרו ע"י הנכד נעם רון בשלושים ליעקב שיפמן ז"ל

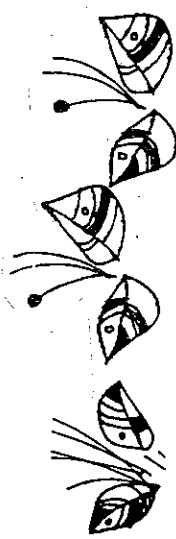
אומרים שסקרנות ושאיפה לדעת ולחכמה היא מעלתם של הצעירים. שכל שהשנים חולפות הצורך לדעת, העוז לאתגר את עצמך והחשוב ביותר אולי, היכולת להודות בכך שאתה לא יודע, הולכים ופוחתים. אדם בזקנתו חוזר למוכר לו ודי לו בזה. הגיע זמנו לסכם, להנות ממה שהשיג ולהעביר את זה הלאה.

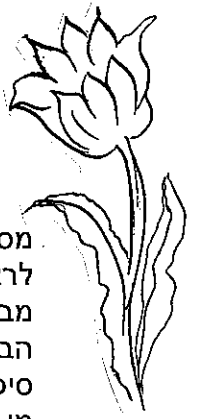
סבא בגיל 85 ביקש שאשאל עבורו מהספריה את ספריהם של ניטשה ואפלטון, שאספר לו על אריסטו, על שפינוזה ועל הגל. בפתיחת כל שנת לימודים שאל אותי לפרטי פרטים מה אני לומד ועל מה אני כותב. סבא לא פיספס שום הזדמנות לדיון אינטלקטואלי ער שתמיד הדהים אותי בתעוזה ובאומץ שלו לשאול על הכל ולהקשיב לדעות הפוכות לגמרי משלו. בדרך כלל זה התחיל כששאל 'מה אתה קורא בימים אלו?' אחר כך ביקש שאספר לו על זה לפרטים, לעיתים ביקש גם לשאול את הספר עצמו ולקרוא בו (כך הגיע למשל לאפלטון וללינינס). במקביל היה מספר באריכות מה נמצא על שולחני שלו, לפחות שניים שלושה ספרים בנושאים שונים ומשונים. או שסיפר מה היה בשיעור אצל הרב, או האם קראתי כבר את ההערות לפרשת השבוע של לייבוויץ (שהוא קנה לי במתנה) או של רוזנברג (במעריב). ומה אני חושב על כך ועל כך שקרה בארץ ועוד ועוד. סבא תמיד רצה לשמוע משהו חדש, רעיון מעניין, דעה פוליטית שונה משלו, בסבלנות אין קץ מתוך רצון ועניין אמיתיים לחשוב ולהתנסות במחשבות לא מוכרות לו, שונות. אחר כך היה מסביר בסבלנות מדוע אני טועה, אבל לעולם מתוך כבוד ולא מתוך ביטול או זלזול, לא משנה כמה הייתי ראוי להם.

סבא שבגיל 88 קורא את עבודת הגמר שלי מכריכה עד כריכה (היחיד כנראה מלבד השופטים), ולא מסתפק בכך אלא דורש פעם אחר פעם שאבוא אליו כי הוא רוצה שנשב יחד ואסביר לו עמוד עמוד, פסקה פסקה מה כוונתי כאן, ומדוע פה אני טוען כך ולא אחרת, ואפילו טרח והכין דף עם שאלות והבהרות שהוא כתב בזמן הקריאה. היה פה כמובן סב שמתגאה ומתעניין בנכדו, אך היה פה גם משהו נוסף, לראייה ניתן לראות למשל את ההתייחסות מלאת הכבוד שלו לדוק' של אלעד בן דרור שתיאר ופירש בצורה שונה ממה שהכיר את אותה מציאות שהוא עצמו היה עד לה ממקור ראשון. היה פה, מלבד כבוד ונימוס, נדירים בפני עצמם, לצעירים ממנו, רצון אמיתי ובלתי מתפשר להבין דבר עד הסוף. תאווה אמיתית וכנה לדעת ולחשיבה, יכולת ותעוזה לאתגר את המחשבה כל פעם מחדש ולעולם לא לבוא לידי מנוחה וסיפוק. יכולת נדירה להקשיב למה שלא מוכר לך ולגלות בו עניין. השאר לי מעט מזה סבא.

אומרים שכל שאדם מתבגר הוא נעשה יותר נוקשה. עם השנים נשחקת הגמישות של הנעורים ואדם נהיה פחות סובלני, יותר עיקש ודעתן, פחות פתוח ומסוגל להכיל את השונה ממנו.

הבנות עוד מספרות לעיתים על אבא שלא תמיד היה קל, על עיקשות ונטיה לקשיחות שאפיינו אותו. עבורי כמעט כזקן הנכדים, וודאי שלנכדים הצעירים ממני, הסיפורים הללו נשמעים כמו אגדות על אדם לא מוכר. הרכות של סבא, היכולת שלו לקבל ולהכיל את השונה ממנו, הרצון שלו להשכין שלום ואפילו יאלץ לוותר בדרך על אי אלו עקרונות ואמונות, אלו כנראה התכונות שאזכור אצלו יותר מכל. כמעט אף אחד מנכדיו לא הלך בדרכו, אני יכול רק לחשוב בצער כמה כאב ואכזבה זה הסב לו, אבל שום דבר מזה לא היה נראה ומעולם לא הובע או נרמז. הוא קיבל כל אחד ואחד מאיתנו כפי שאנחנו תוך אהבה, השלמה וסלחנות. הנכדים היו מקור אינסופי לגאווה, לא די שהסטייה שלנו מן הדרך שהטווה לא העיבה על הגאווה הזו, לפעמים היה נדמה כי אפילו, במובן מסויים, היא בעצמה הייתה מקור לגאווה.

מספיק היה להזכיר בהיסח הדעת את 'שיר' את 'יערה' את 'ובל' או כל אחד אחר בכדי לראות מיד את החיוך רווי הנחת, את הדמעות שכבר נקוות בעיניו, שעה שהוא מדבר ומדבר מבליג ומפליג בתשבחות ובסיפורי פלאים ממש החל מן הילדות ועד לזמן זה על פלא הבריאה. לסבא היו סיבות טובות לגאווה, אך כנראה שמי שמכיר את הנכדים רק דרך סיפוריו של סבא עתיד להתאכזב מרה שעה שיפגוש את המקור שתמיד יראה מרשים פחות מן האופן שבו נראה היה בעיניו האוהבות ומלאות ההערצה של סבא. כל חבר חדש למשפחה (בנות ובני הזוג של הנכדים) התקבל באופן מיידי, ללא שאלות או תהיות, מתוך אהבה אמיתית ושלמה, ממש כמו היו נכדיו שלו וזכה לייחס דומה. בבסיס כל הרכות והפתיחות הזו הייתה רגישות גדולה וצניעות נדירה ביותר. אדם, שניצח כל כך הרבה מלחמות בחייו, שעבר כל כך הרבה תלאות עליות ומורדות, בצדק גמור, היינו מצפים שיהיה מסופק מעצמו, שיהיה בטוח בדרכו שיכלה לכל המכשולים והובילה אותו לכאלו הישגים מרשימים (מושב שיתופי משגשג, משפחה לתפארת).

סיפור אחד שהשאיר אצלי רושם שלא ימחה, מתאר אולי בצורה המדויקת ביותר את התכונה הנדירה הזו של סבא. לכבוד יום הולדתו השמונים יצאנו כל המשפחה לטיול. בערב חגגנו את יום ההולדת, סבא היה די נבוך מן הסיטואציה, כהרגלו, בכך לא הייתה הפתעה. אבל בזמן שאמא בירכה אותו, נראה היה שיש פה משהו מעבר למבוכה הצפויה. אמא הקריאה ברכה ארוכה ומרגשת בה היא מתארת איזה אבא וסבא נפלא הוא היה ועודנו. ברכתה הייתה פה לכל מי שישב סביבו בשעה זו והרגיש וחשב וודאי מחשבות דומות. אבל סבא נראה מוטרד, חסר שקט ממש, הוא לא אמר דבר אך החווה תנועות ביטול מרובות בידי וקשטימה מיהר להגיב, עיניו מלאות דמעות, קולו רועד מהתרגשות: תודה נירה, זה באמת מאוד יפה, אבל את קצת מגזימה. לא תמיד הייתי אבא וסבא טוב, היו דברים שעשיתי לא בסדר ועל זה, אני רוצה, בהזמנות זו, שכולכם פה לידי לבקש את סליחתכם.

סבא, השאר לנו מעט מן הצניעות, מן הכנות ומהיכולת לביקורת עצמית, אפילו במצבים כאלו.

אומרים שעם השנים האהבה נשחקת, שהזוגיות הופכת להרגל, שהתמיכה והעזרה של בן או בת הזוג הופכת למובנת מאליה.

מי שלא ראה את אהבתו של סבא לסבתא, אחרי כמעט 60 שנות נישואין, לא ראה אהבת אמת מימיו. בצניעות האופיינית והראויה לבני דורם, בלחיצות ידיים מלאות הבעה, בהגנבת חיבוק אחרי בדיקה קשה, בהקראת ברכה לכבוד יום הולדת 80 לסבתא בזמן כולל של 30 ומשהו דקות, תוך התעקשות לומר כל מילה על אף מחאותיה הנמרצות של סבתא. בתשבחות אין קץ לכל מה שיוצא ממטבחה, בצער האמיתי שהיה לו על כך שהוא לא יכול לסייע בעבודות הבית שעה שהוא חולה, בכאב ובדאגה שמצבו מעורר אצלה. בנסיון האבירי שלו לשטוף כלים כאשר הוא נשען בידו האחת על ההליכון ומנסה בידו השנייה, במאמץ אדירים ממש, לחפוף את הכלים, משתדל להסתיר את המאמץ ואת הכאב הכרוכים בזה. בשנים האחרונות 'שרה' הפכה לפתע ל'סורלה'. מי ששמע את ה'סורלה' הזה מתגלגל בלשונו חזה באהבת אמת במו עיניו.

השאר לנו משהו מזה סבא, ולא נבקש יותר דבר.

יעקב שיפמן ז"ל

אלעד בן דרור

ההיכרות שלי עם יעקב שיפמן הייתה רבת שנים, ונגזרה לפני הכל מהעובדה שחלקנו את אותו ספסל בבית הכנסת. חישוב מהיר מלמד שמדובר למעשה בפרקי חיים שלמים של ימי חול, שבתות וחגים. עמיתך לספסל תמיד יהיה אחד האנשים הראשונים לומר לו או לשמוע ממנו שבת שלום, מזל טוב בשמחות וכד'. מגיל צעיר שמחתי שיעקב הוא החבר לספסל. תמיד מתעניין, תמיד אופטימי עם עיניים כחולות מחייכות וחיוך צנוע בזווית הפה. היה בו שילוב של הערות שנונות והומור ציני מושחז יחד עם רצינות וחוכמת חיים רבה.

יעקב העריך לימוד והיה תאב ידע. למרות שבנערותו הוא לא זכה ללמוד באופן מסודר בשל עלייתו לארץ, הייתה לו את היכולת להתעמק בפרשני המקרא ובדף היומי. בכל שבת אהב להעלות שאלות מפרשת השבוע ולחפש לכך תשובות במפרשים – ואני לעצמי הייתי תוהה איך מי שלא למד כלל בישיבה, קשור ומחובר כל כך לתורה.

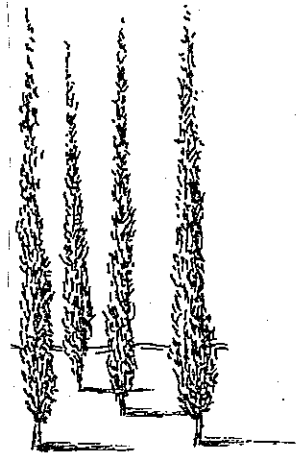
ליעקב היה אופי של לוחם. גם שבריאנותו הידרדרה הוא התעקש לבוא לבית הכנסת. התאמץ לעמוד – וכשהצעתי לו לשבת, תקע בי מבט שואל של "אני מתפלא עליך" – והמשיך לעמוד. כך גם בדף היומי, עת בלילות הגשמים הוא היה מגיע עם הקלנועית, מתאמץ לעקוב אחרי הגמרא – והכל עם מוראל גבוה וחיוך. למרות "האופי של הלוחם", כשיעקב יצא עם בני הנוער לכפר עציון ביום הזיכרון, הוא ביקש שלא להתמקד בסיפור הקרבות ("את זה רואים בחיזיון האור קולי") ובמקום זה בחר לתאר בפירוט רב את הבנייה והיצירה בכפר עציון שלפני 1948...

יעקב יחסר לנו בספסל בבית הכנסת ויחסר בניר עציון – יהי זיכרו ברוך.

כל ציץ עשב אומר שירה

זכרתי ימים מקדם משנת תרס"ה שזכיתי בחסדי העליון יתברך שמו, לעלות על אדמת הקודש ביפו. שחרתי בראשונה את פני רבנו הרב קוק זצוק"ל, קבלני בסבר פנים יפות כדרכו לכל אחד, שוחחנו בדברי תורה. אחרי תפילת מנחה גדולה יצא רבנו, כדרכו בקודש, לשוח בשדה לצמצם מחשבותיו, ואני התלויתי איתו. בדרך קטפתי איזה עשב או פרח, הזדעזע רבנו ואמר לי בנחת כי הוא נוהר מאוד לבלתי קטוף בלי תועלת עשב או פרח שיכול לגדול או לצמוח, כי אין עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה ואומר לו גדל. כל ציץ עשב אומר דבר, כל אבן לוחשת איזה סוד, כל הבריאה אומרת שירה....

הרב אריה לויין
מתוך הספר "לחי רואי" – הרב יוחנן פריד

יעקב

מיכל חרמון

עבורי יעקב זה ניר עציון!
 יעקב זו הילדות שלי,
 יעקב זו הנערות שלי,
 יעקב זו הבגרות שלי,

יעקב מהלך בשבילי ניר עציון והשיעול המפורסם נשמע למרחוק, הוא עוצר, מדבר, מתעניין ושואל. אני זוכרת את תגובתו ועיניו הזורחות כשסיפרתי לו שהחלטנו להישאר ולהתגורר בניר עציון. תמיד שמח לכל זוג שהחליט שעתידו כאן, מאוד האמין בהמשכיות של המקום הזה.

אזכור אותך יעקב שבכל אסיפת חברים דברת ואמרת את האני מאמין שלך, באמונה שלמה.

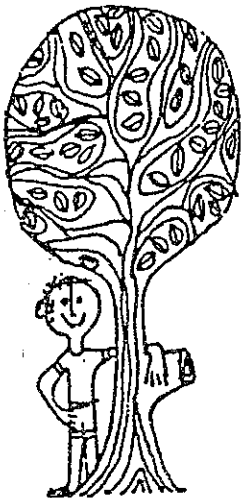
הבית שלך ושל שרה שתבדל"א היה ביתי, לשם הלכתי כלביתי השני. אני זוכרת אותך בניהול ניר-חן, עבודתך בית המרגוע, גם סדרן עבודה היית. עסוק תמיד בעשייה וכל כך איכפתי ממה שקורה לכל אחד ולמשק כמובן. אדם חכם היית!

היית מידידי המשפחה שלנו וכשאבא נפטר הספדת אותו וכתבת עליו כל כך יפה ומפרגן – כתבת כמה אבא היה חרוץ והיה איכפתי, שהיה בין בוני המסד וממשיכי הבניין ללא ליאות עד שעמד על תילו. זה הדור, יעקב, גם אתה היית כזה, הדור שהיה ולא ישוב – וזה הזמן, יעקב, להחזיר את הדברים שאמרת אליך בחזרה! אהבתי לבוא לבקר אותך ואת שרה. ישבנו סביב השולחן והעיתון תמיד פתוח, כמו הרגשתי שהפרעתי באמצע קריאתו.

אך בתקופה האחרונה היה עצוב לי, כי הבנתי שעוד אחד מהוותיקים היקרים שלנו עוזב אותנו.

יעקב קרא לי "מיכלקו", היה זה שם שהדביק לי עוד בילדותי. באחת הפעמים האחרונות שבאתי לבקר שרה אמרה לו: תראה מי בא – ואני במרץ של אומרת: יעקב תראה מיכלקו פה – והוא חייך את החיוך היפה שלו.

כך גם ארצה לזכור אותך יעקב, פנים זורחות מלאות בחיוך. יהי זכרו ברוך.

מעשה באדם שהיה הולך במדבר והיה רעב וצמא, ומצא אילן שפירותיו מתוקין וצילו נאה ואמת מים עוברת תחתיו. אכל מפירותיו ושתה ממימיו וישב בצילו. וכשביקש לילך אמר: "אילן, אילן, במה אברכך? אם אומר לך שיהיו פירותיך מתוקין – הרי פירותיך מתוקין: שיהא צילך נאה – הרי צילך נאה: שתהא אמת מים עוברת תחתך – הרי אמת מים עוברת תחתך. אלא יהי רצון שכל נטיעות שנוטעין ממך – יהיו כמותך".

(תענית ח')

יעקב שופמן ז"ל נהג לכתוב בכל צלון המשק שנים רבות. בצד כתבות על חוויות אישיות הוא כתב בעיקר על נושאים חברתיים ומשקיים גישה שבה אהב. תמיד הביע את דעתו מתוך הכרת המציאות ומאידך מתוך אמונה שאפשר לשפר ולהתקדם מכל מצב, גם הקשה ביותר. דבריו ספואים תמיד באכפתיות ובאהבה אינסופית למקום ולאנשיו.

לא קל היה לבחור מאמר אחד מבין רבים כל כך וככל זאת בחרתי משהו מאמר משנת 1994 אשר נראה לי אופייני ועט זאת צדיין כל כך רלוונטי.

טוב מראה עיניים – והלך נפש

יעקב שיפמן

אני משכים כל בוקר. בשעה 6 פחות 5 דקות אני יוצא מביתי. אני צועד בנתיב הקבוע לתפילת שחרית. הבוקר מקבל אותי בסבר פנים יפות. השביל בו אני צועד, מימינו ומשמאלו דשאים מטופחים ועצים נטועים המתנשאים אל על, ברושים, אלונים ועצי זית, צמחיה פורחת ובמרכזה צפור גן עדן. השמים בהירים, האוויר צח ונעים ושלווה שרויה על הכל. אני מתקרב לבית הכנסת שלנו המפואר, וברקעו יער עבות – יער הכרמל. הכל טוב ויפה, אולם בליבי מועקה. אני רוצה לתת לזה ביטוי כאן, כי אני בטוח שהמועקה הזו היא חלק מתחושת כולנו.

רק לפני ארבע שנים התכנסנו כאן על הדשא וחגגנו את חג שנת ה-40 של ניר עציון. על הבמה עמדה החברה פסי, ובקולה הרוטט הביעה את רגשות כולנו. עוד מהדהדות באזנינו המילים המרגשות שאמרה "ניר עציון שלנו" כולנו היינו אז מלאי תקווה ואופטימיות.

המגמה שלי היא לא רק לתאר מציאות נוכחית עצובה אלא לנסות לעורר בנו רצון, להפיח תקווה ולשחרר עצמנו מהמועקה.

זה כ-10 שנים עוברת סערה בהתיישבות הכללית. מה שנבנה במשך 80 שנה בעמל, ביסורים ובמסירות נפש, עומד היום בפני אבדן דרך. תחילתו משבר כלכלי עמוק ואיתו גם משבר חברתי. אנו, כישוב דתי בודד באזור, הכל אמר אצלנו אופטימיות. הננו אחד המשקים המעטים בארץ, שאותה רעידת אדמה כלכלית פסחה עלינו. הרגשת סיפוק שהעמל שלנו במשך 44 שנים לא היה לריק.

גם היום הבעיה העיקרית אינה כלכלית, וזה למרות הקשיים במפעל וירידת הרווחיות, ואני תקווה שזו ירידה זמנית. הבעיה שלנו חברתית. אנו במשבר חברתי, מבלי לפרט ומבלי להכנס לפרטים. כבר נאמר שאיש אינו מסוגל להזיק לאחר כמו האדם לעצמו. אנו פשוט ברוגז עם עצמנו. אלו כוחות בתוך עצמנו, באופן בלתי מודע, המנסים לערער את קירות ביתנו. אנו מחלישים בצורה מודעת את כוחות היצירה שלנו. אדישות, לא אכפתיות. ביתנו, שבנינו אותו בכל כך הרבה מאמץ, לבנה על גבי לבנה, סדקים ניבעו ביסודותיו.

התלבטתי רבות אם להשמיע את הדברים כאשר נתבקשתי לדבר כאן, ורק מתוך אמונה בתוך ליבי שאפשר עוד לשנות וזה עוד לא מאוחר, כתבתי זאת. יש לי מחשבות מה ניתן לעשות ומה צריך לשנות, וחייבים לשנות כי בין כך חלים כל הזמן שינויים בחיינו.

אולם המטרה צריכה להיות שהשינויים יהיו לשם מטרת חיזוק של קיומנו.

אנו ציבור מועט, ודרך העולם היא שאם לא נעשה משהו אנו נלך ונתמעט. לכן, בראש דאגותינו צריכה להיות קודם כל צמיחה – צמיחה חברתית. במילים פשוטות תוספת חברים, ילדים, שילוב הדור הצעיר. גם אנו, למרות גילנו, הגבוה באופן יחסי, יש בידינו לעשות וחובתנו לא לעמוד מנגד.

הרהורים אחרי ה"שבעה"

מזה הרבה זמן שאני מקפידה לבוא לבקר במשק פעם בשבוע, בשביל ההורים, היום בשביל אמא אך ההנאה היא כולה שלי.

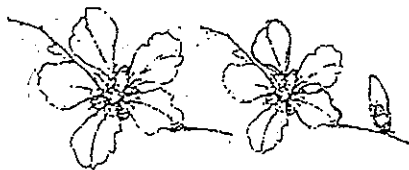
כבר מ"זכרון" צפונה מבטי מופנה ימינה אל ההר ותחושת השיבה הביתה ממלאה אותי חדווה.

אני מסתובבת בשבילים בין הדשאים הירוקים ונזכרת בילדותי שאין יפה ממנה, שמחה לפגוש כל חבר בצרכניה, נושמת במלוא ריאותי את האוויר הצלול, הנעים, הריחני. קוראת בשקיקה את "בניר" וחוזרת לביתי מלאה ומסופקת כשמראה הירידה מההר, נוף השדות והים, מלווים אותי וחושבת לעצמי שזהו המראה היפה בעולם.

והנה גם בעת קשה תחושת הבית התעצמה במיוחד. הוקפנו במשך שבוע באהבה, דאגה, מטעמים מכל טוב, אחווה שלא תתואר. שמחה גדולה הייתה לפגוש אנשים שלא ראיתי מזה עשרות שנים שהיו חלק מנוף ילדותי על אף שלא נכללו בקבוצת הגיל שלי.

בגן העדן של ילדות, במקום היחידי בו אני נקראת "מיכלי" גם בגיל +50, אני עדיין מרגישה חלק מהנוף. ממש לא אורחת.

ברגשי אהבה, הערכה
ותודה גדולה.
מיכל ליברמן

הודיה

מילים ולחן: מרדכי זעירא

ועת נשוב, ארצי, שבעי גענועים
צמאים לחמתה, לשפע טובותיך
יחזר לך אז השיר מלב בנים נאים
וטוב יהיה לצעד ברחבי שדותיך.

והוא שמור בלב, זה שיר הרגבים
וברחבי נכר מולדת יעטפנו
ורבבות אחי, בניד הטובים
יקשיבו לו דומם וירגעו ממנו.

לוית אותי, ארצי, בלבן שמדיה
בוזר חמתה ומרחבי שדותיך
ושיר נתת בפי הוא שיר ההודיה
להשמיעו הרחק, הרחק מגבולותיך.

ליום השלושים לפטירתה של עדינה בן דוד ז"ל

דוד בן דוד

עדינה יקרה,

אני מאמין, אני חש בחיישנים סמויים שאת פה במעמד מרומם זה. ומבנין חדש זה, שאת כה אהבת, את משקיפה אל הים שאותו חצינו לפני 64 שנה ועברנו ביחד משם מגיא צלמוות באירופה, לכאן, לארץ השמש הטהורה, לארץ תקוות, לבית חלומות.

עדינה, נשמה יקרה וטהורה.

"זכרתי לך חסד נעוריך אהבת כלולותיך לכתך אחרי בארץ לא זרועה"

זכרתי לך חסד נעוריך מלפני 67 שנה בברטיסלאבה כשנרדפתי ע"י הרוסים שליחי סטאלין האכזר, ואני מפוחד, מורעב ומותש, ואת פתחת לי דלת ונתת לי מחסה והאכלת אותי לחם והצלת אותי מידי רודפי.

זכרתי לך חסד נעוריך מאותו ליל דמים בז' בשבט תש"ח כשישנו יחד חבוקים ונרעשים, ואני חמוץ בגדים, מוכתם כולי בדם 35 הקדושים שהורדתי מן הרכב הבריטי שהועברו לנוה עובדיה בכפר עציון. כל הלילה לא ישנו מן המראות המצמררים של גוויות מרוסקות... לא עצמנו עין מן המחשבה שמחר נפרד לזמן ארוך, ומי יודע אם לא לנצח, כשאת הפכת, כמו אז בשואה, לפליטה בירושלים הרעבה והצמאה, המוכית והמופגזת ואני נשאר במאבק לחיים ולמוות.

זכרתי לכתך אחרי בחורף 1946 מסלובקיה לשלגיה של וגשייד שבאוסטריה למדבר מחנות פליטי השואה, בעברנו בלילה את הגבול המסוכן כדי להיות עם הפליטים ברעבונם ובמחסורם, בעניים בקור האירופי, במטרה שמן המחנה יגיעו לחופי הים ומשם יעפילו לארץ ישראל.

הלכת אחרי לארץ לא זרועה, לכפר עציון המוקף אויבים צמאי דם ובידיהם סכינים מושחזים. עשית זאת רק כדי להרחיב את ההתיישבות היהודית בארץ ישראל ולפרוץ את חומות הספר הלבן.

הלכת אחרי, לפני 61 שנים למדבר ניר עציון כדי להקים יד ושם לכפר עציון שחרב. התעלמת מן המצוקה הכלכלית, החברתית והרוחנית הבלתי אפשרית. ראית הכל מתמוטט ואמרת "אנחנו לא עוזבים נחזיק את המקום בצפורניים". ונגאל את חרפת ניר עציון.

הלכת אחרי במדבר ימית ועצמונה. הסכמת לנטוש את הבית החם והמאורגן כאן בניר עציון ולנדוד בסערת החורף על החולות הנוודים והשוממים ולחיות חיי מצוקה ללא קורת גג מעל הראש, וזאת כדי לנסות לעצור את הנסיגה מסיני ולשמור על הישגי מלחמת ששת הימים.

עדינה, נשמה כשרה וצדקת.

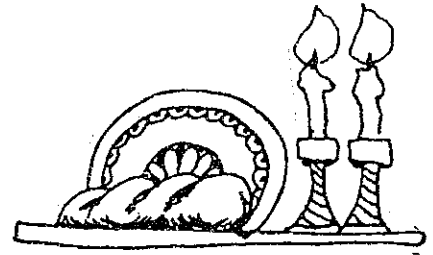
לא תמיד נהגתי בך כבוד שהיית ראויה לו בתחילת דרכנו המשותפת ולא תמיד הבנתי אותך כראוי במחלות שתקפו אותך בסוף ימיך. אנא, סלחי לי כפי שתמיד ידעת לסלוח לי.

נשמתי היקרה, בקשה אחרונה לי ממך היום. אנא, שמרי לי מקום לצדך שם במרומים, אף על פי שאיני ראוי והגול לכך.

שמך ינון לנצח ולדורות בקרבנו, בקרב משפחתנו הרחבה והעשירה שאת ואני היינו הגשר על פני תהומות במעבר משם, מגיא ההריגה לכאן, לארץ הקודש וזכרך לא יסוף ממשפחת ניר עציון שאת היית ממניחי היסוד וממקימי המקום היפה הזה.

יהי חלקי עמך.

הספד לאימא, עדינה

הבת אודיה לביא

רבע שעה לפני שבת.

אימא יושבת מוכנה ודרוכה לקבל את פני המלכה.

הכול מוכן: המיחם, האוכל על הפלטה, שעון השבת, שולחן השבת הערוך, הפרחים והבית כולו.

היא לבושה בבגדיה השבתיים והיפים.

אימא מתייחסת לשבת כמו למלכה.

השבת היא חברה של אימא שמחכים לבואה.

כל השבוע אימא טורחת, מבשלת, מנקה, מכבסת, קונה, מגהצת וביום שישי – מכלה את מלאכתה אשר עשתה.

כמו התיאור ב"הושענא לשבת", עשרה ימים לפני פטירתה:

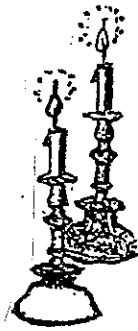
"... חֶשֶׁה לְמַהֵר בִּיאַת שַׁבָּת

טוֹרְחַת כֹּל מְשַׁשָּׁה לְשַׁבָּת

יוֹשֶׁבֶת וּמְמַתְנֶנֶת עַד קְלוֹת שַׁבָּת

כְּבוֹד וְעֹנֵג קוֹרְאָה לְשַׁבָּת

לְבוּשׁ וְכִסוּיִם מְחַלְפֵת בְּשַׁבָּת."

בשנים האחרונות אבא ואימא יושבים לבדם לשולחן השבת, שרים זמירות, מדברים דברי

תורה ומתענגים על השבת.

ואולי זה עונג שבת כפשוטו.

ומהשבת ליום חול:

לאימא היו חברות צעירות שסיפרו לה את סודותיהן וידעו שהיא לא תדבר על כך עם אף

אחד. אימא אינה מרכלת.

אימא שלנו היא סמל לנתינה לכולם: למשפחה, לאנשי המשק, לעמותות שונות ולאנשים מהסביבה.

היא הייתה מעורבת בדעת עם הבריות, מעורבת במשפחה, בניר עציון ובענייני המדינה.

היא שמחה בשמחתם של כולם והתייסרה באסונות כמו אסון הפינוי מגוש קטיף. היא

הזדהתה מאוד עם סבלם של אחרים, במיוחד עם אנשי המשק שחלו. היא נסעה לביקורי

חולים ולעזרה לחולים מניר עציון.

ש ש ב ט

אימא, את ואבא עודדדת אותנו, ילדייך, להתנחל בארץ ולא דווקא להישאר בניר עציון, המקום היפה שכה אהוב עליכם ושאותו ייסדתם. גרסתם שיישוב שטחי יהודה ושומרון חשוב יותר. שמענו לקולכם ולא התיישבנו בכרמל אלא התרחקנו.

בשנים האחרונות הרגשת מאוד בחסרוננו במילוי הצרכים הבסיסיים ביותר. נשות המשק הנפלאות מילאו את מקומנו, עזרו לך, הסיעו אותך לחיפה וקנו לך דברים שונים שהיית זקוקה להם.

כשרצינו להגיע את ואבא אמרתם: "אתם לא צריכים לבוא, אל תבזבזו תחמושת. כשנצטרך אתכם נקרא לכם". בשעות מחלתך הקשות תמיד היינו איתך.

כולנו מזידים לאנשים הטובים מניר עציון שעזרו לך ולאבא.

בשנים האחרונות חברת לקבוצת אומרות התהילים וזה נתן לך תקווה וחיזוק בשעותייך הקשות. לא ויתרת על שום פרק ופסוק, ישבת בפינתך הקבועה ושפתייך לחשו תפילה ותורת חסד הייתה על לשונך.

אימא, היית עשירה, תמיד הסתפקת במועט, לא עניין אותך מה יש אצל השכן, היית שמחה בחלקך, כנאמר במשנה במסכת אבות: "איזהו עשיר – השמח בחלקו". סיפרת שהייתם המשפחה האחרונה במשק שקנתה מקרר חשמלי. כל חייך – החומריות לא עניינה אותך כל כך.

כל השנים תמכת באבא ואפשרת לו לעסוק בענייניו הציבוריים והלאומיים, גם כשלא היה לך נוח. למשל אחרי מלחמת ששת הימים אבא נסע לכמה חודשים לכפר עציון המשוחרר ועזר שם לייסד את הקיבוץ. את לא התלוננת אלא ראית בכך מעשה חשוב וחיוני. ואבא החזיר לך בהערכה ובעזרה.

שניכם מהווים דוגמה לאהבה, לנאמנות, לכבוד הדדי, לקבלה, לתמיכה ולהערכה הדדית.

נלחמת במחלתך בעוז, בגבורה, בעקשנות וללא ויתורים. לא ויתרת לעצמך, השתדלת להמשיך כרגיל, לבשל, ללכת לחוגים, לקבל אורחים ולסדר את הבית. רצית שהכול בבית יהיה כשורה, כאילו אין מחלה ואין חולשה. הרוח הייתה איתנה מאוד אך הגוף היה שבור, חולה, מוגבל וכואב. הרופא אמר: "עדינה חיה בנס". חיית חיים מלאים, עשירים, טובים ומלאי אהבה בזכות האמונה בקב"ה, בזכות הכרת הטוב ובזכות האנשים שסבבו אותך.

חברותיך זה יותר משישים שנה היו נאמנות לך וסעדו אותך בשעותיך הקשות. אהבת אותן מאוד והערכת את פועלן. החברות הללו מרגישות מאוד בחסרוך היום. היית חברה של כולם. אנחנו מודים לקב"ה שזכינו לגדול בבית שלך ושל אבא, שהנחיל לנו ערכים של פעם.

אנו מקווים שתכונותיך הטובות יופנמו בבני המשפחה הרבים שלנו: נתינה אין סופית, אמונה בתפילה, התעניינות בזולת, עזרה לאחר, מעורבות עם הבריות, הכנסת אורחים למופת, הסתפקות במועט, מסירות לעבודה, חריצות, לקיחת אחריות, פרגון תמידי, הימנעות מלשון הרע ופנים מאירות.

נשתדל להמשיך בדרכך הנפלאה, הזכה והתמה, שגרמו לך להיות אישה כה מיוחדת ואהובה.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

הבעת תודה

לחברי המשק היקרים. ברצוננו להביע את מלוא הערכתנו כלפיכם על התייחסותכם למשפחתנו בזמן ה"שבעה" על אימנו ז"ל. בראש וראשונה תודה לכבוד הרב רון לוביץ' על אירגון הלוויה המכובדת. על דברי ההספד המרגשים שנשא באוזני הקהל. הרב כתמיד התבטא בשפתו הקולחת וריתק את הקהל בדבריו.

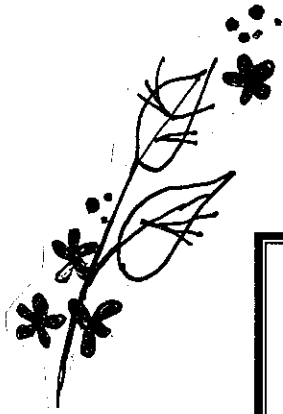
הרב ליווה אותנו במהלך ה"שבעה", ישב עימנו ולימד אותנו את מנהגי האבלות ב"שבעה", ב"שלושים" ובמהלך כל שנת האבל. כמו-כן העביר מידי יום שעור בין תפילת מנחה לתפילת ערבית.

תודה ליהודה רוזנברג על העזרה בענייני התפילות במהלך כל השבוע. תודה רבה על אירגון מערך ההסעדה מידי יום ביומו שבוצע באהבה, בדאגה וברגישות ע"י מרים וויצמן ויהודית כץ ועוד הרבה אנשים טובים. תודה לחברי המשק על שפע המאכלים הטעימים שזרמו לביתנו.

ולבסוף - הדברים שנאמרו לנו מפידת בימי ה"שבעה", חיממו את ליבנו, והוסיפו לנו מידע רב על אימא.

תבואו כולכם על הברכה שנפגש רק בשמחות. משפחת בן-דוד: אבא-דוד, חנה, אודי אבי ושלומית.

לְזִכְרוֹן

ו' כסלו תשי"ב -	יוסף נפתלי הירש ז"ל
כ"ט כסלו תשנ"ו -	הלל למפל ז"ל
י"ז כסלו תשנ"ו -	אברהם רותפלד ז"ל
ב' כסלו תשנ"ט -	שמעון רזנברג ז"ל
י"ב כסלו תשס"ו -	בלומה רוט ז"ל
י"א טבת תשנ"ה -	יוסף נפתלי הירש ז"ל
כ"א טבת תש"ן -	הלל למפל ז"ל
כ"א טבת תשנ"ב -	אברהם רותפלד ז"ל
ט"ז טבת תשנ"ד -	שמעון רזנברג ז"ל
ו' טבת תשנ"ט -	בלומה רוט ז"ל
כ"ח טבת תשס"ח -	שולמית זמיד ז"ל
י"ב שבט תשכ"א -	אמא ליוויה ונצי'אן ז"ל
כ' שבט תשל"ט -	שרה בלחסן ז"ל
ח' שבט תשנ"א -	שלום זוהר ז"ל
ר"ח שבט תשנ"ד -	שרה מנדלבאום ז"ל
י"ג שבט תשנ"ח -	חיים פאוסטו ונצי'אן ז"ל
י"ד בשבט תשס"ח -	אלי וינקלר ז"ל

לזכר אלתר הורוביץ, אבא של אסתי בן-דרור

דברים שנאמרו בלווייתו בניר עציון ע"י אלעד

סבא, אלתר הורוביץ, נולד ב- 1923 בז'לושיץ שבפולין למשפחה דתית חסידית. במשפחה היו ארבעה ילדים, שלוש בנות והוא. הסבא של סבא הייה דיין ידוע בעיירה, ובשנות הילדות והנעורים סבא צבר זיכרונות יפים - עד שהחלה מלחמת העולם השנייה.

סבא עבר את כל מדורי הגיהנום של השואה, אבל זה לא היה מוכרת להיות כך. כשהתחילה המלחמה סבא תיכנן לברוח לרוסיה והיו לו את כל האמצעים לעשות את זה: הוא השיג מסמכים מזויפים והכל היה מוכן, אבל ברגע האחרון אמא שלו הזכירה לו שהוא הגבר היחיד בבית בין כל שאר אחיותיו הבנות, וסבא החליט להישאר. למרות שכמעט כל משפחתו נספתה לבסוף בשואה, ולמרות הסבל הנוראי שהוא עצמו עבר. סבא אמר בדיעבד שהוא לא מתחרט על ההחלטה להישאר ולא לברוח, שכן בשלבים הראשונים של המלחמה הוא היה למשפחתו לעזר רב.

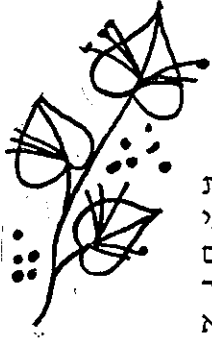
בספטי 42 שבוע לפני ר"ה, הגרמנים החליטו לחסל את הריכוז היהודי של ז'לושיץ -ואלפי יהודים נורו לתוך בורות. סבא ומשפחתו הצליחו להתחמק מכך, ולהסתתר פרק זמן במחבוא שסבא הכין. בהמשך הגיעה המשפחה בדרך לא דרך לגטו קראקוב. סבא הבריח לחם וניסה לעזור ככל יכולתו אבל לילה אחד הוא נתפס על ידי המפקד הנאצי של הגטו בשעה שאסור היה להסתובב בחוץ. סבא חטף ממנו מכות רצח עם אלה ואפו נשבר, וכיוון שהיה חשש שהגרמנים עדיין יבקשו למצות עם סבא את הדין המשפחה נאלצה להתפצל. סבא ואחותו הקטנה חנלה, שעל שמה קרויה נועה - נועה חנה, עשו עוד כברת דרך ארוכה ביחד. סבא אהב את חנלה וסמך מאוד על התושייה הרבה שלה אבל מאז שהפרידו אותם בשערי אושוויץ - סבא לא ראה אותה יותר.

מסכת הייסורים שסבא עבר באושוויץ מזעזעת. סבא השאיר ביד ושם מספר קלטות וידאו מפורטות על כך - אנחנו התקשנו לשמוע את מה שאתה נאלצת לעבור. בתוך כל זאת סבא הצליח גם לעזור לאחרים ובשלבים שונים להבריח לאנשים לחם ואוכל - אין ספק סבא, אתה היית גיבור. כל התקופה של השואה - סבא, צברת רמזים לכך שאת התופת הזאת אתה תשרוד. דברים שאמא שלך אמרה לך לפני שנפרדתם; המספר שהיה על ידך, שמישהו אמר לך שהוא מספר מזל ועד כהנה וכהנה. עשית מאמץ עילאי כדי לשרוד. הייתה לך חגורה אותה קשרת חזק מתחת הבטן הריקה כדי שבסלקציות ובמסדרים תוכל לנפח את הבטן ולהיראות שמן. בצעדת המוות שלך בסוף המלחמה, ברחת, נתפסת, נפצעת וצלעת - ממש גררת את עצמך, אבל המשכת עד הסוף. יצאת מהמלחמה פצוע. מלבד אחות אחת - בלה, כל משפחתך אבא אמא ושלוש אחיות, כולם נרצחו ואפילו מכל חבריך בעיירה כמעט לא נותר אף אחד.

ימים מעטים אחרי המלחמה סבא פגש את מי שתהיה אשתו - הדסה לבית הוכמן. חיילים רוסים רצו לקחת אליהם את הדסה, וסבא, שביקש להגן עליה שיקר, ואמר להם שהיא אישתו - ואכן לבסוף כך היה. בין סבא וסבתא שהתחתנו בפולין זמן קצר אחר כך, הייתה אהבת אמת, אחווה ורעות משך כל שנות נישואיהם.

אבל דרך הייסורים של סבא וסבתא אל ארץ ישראל לא הסתיימה בפולין, אלא עברה גם בתחנות המרות שזימנו הבריטים. האוניה בה הם ניסו להעפיל לארץ נלכדה והם הועברו למחנה המעצר בקפריסין שם נולדה - אמא. גרשון, בנם השני נולד כבר בארץ - בחיפה.

בשנות ה-50 הקשות בארץ ישראל, סבא עשה את הכל כדי להביא פרנסה הביתה, ולבנות מאפס קן משפחתי. הוא עבד בהנחת צינורות בעמק בית שאן – וחזר הביתה רק בסופי שבוע, ובהמשך הוא עבד כפועל ייצור במפעל צינורת המזרח התיכון של כור שהיה ממוקם בעכו. הבית שסבא וסבתא הקימו היה בית לתפארת. הם גרו בדירה קטנה בקרית אליעזר אבל למרות כל הקשיים וההיסטוריה המרה, הבית היה חם, אוהב ואפילו שמח. אמא וגרשון היו בראש מעניינם של סבא וסבתא, שתסכו מפייהם בשביל חינוך הילדים, ובשביל שלא יחסר להם שום דבר. את פירותיה של ההשקעה הזאת סבא וסבתא קצרו אט אט במלואם. המשפחה התבססה, הילדים גדלו והיו מקור לגאווה, סבא היה חלק מהמניין בבית הכנסת בשכונה, ולמשפחת הורוביץ היה חוג מכרים קרובים שהיה נפגש מעת לעת ומבלה ביחד.

גם במקום עבודתו סבא התקדם וברבות הימים הוא הפך לממונה על הבטיחות במפעל הצינורות הגדול שבו עבד. התפקיד הזה היה מתאים לו בהחלט. קפדנות, רצינות ועמידה על הכללים, וכל זאת לא בכפייה אלא בנועם הליכות ובהסכמה מלאה של העובדים במפעל, שהעריכו את עבודתו וכיבדו אותו.

לפני 25 שנה סבתא הדסה נפטרה ממחלה, בגיל צעיר מידי – ומאז סבא לא ממש מצא את מקומו. החיבור בין סבא לסבתא היה כל כך חזק, ושום דבר לא באמת יכל לפצות על האובדן שהיה מבחינת סבא קשה מאוד. סבא לא רצה לעזוב את הדירה בה הם גרו למרות שהיו סיבות טובות לעשות את זה, ועד סוף ימיו הוא התגעגע לסבתא ודיבר בשבתה.

שנים ארוכות סבא הגיע אלינו להתארח בשבתות בניר עציון. הוא אהב את המשק, הרגיש אצלנו בבית, וקנה לעצמו גם חברים מקרב הותיקים. אנחנו שמחנו בכל פעם שבאת ואתה שמחת בנו - בנכדים שלך. היית מטייל איתנו טיולים ארוכים, משוחח ומתעניין בנו, צוחק אבל גם נאנח.

בתקופה ההיא דיברת הרבה על השואה ולמרות הקושי הנפשי הכרוך בכך יצאת כ"עד" במסעות למחנות ההשמדה לפולין. בני הנוער שנסעו איתך נדהמו מסיפורך ומאישיותך ושמו איתך על קשר. אין ספק שהשואה לא עזבה אותך לרגע. היית ציוני בכל נימי נפשך – גם כי ידעת מה גורל היהודים ללא מדינה משלהם. כשגרשון התגייס לצבא וחזר עם נשק הביתה, אמרת שאתה מקנא בו, חשת גאווה ואולי גם סוג של סגירת מעגל. בגויים לא האמנת - וכשאני דיברתי איתך על פוליטיקה בינלאומית ועל אפשרויות כאלו ואחרות של ישראל לשיתוף פעולה בינלאומי היית תמיד עונה במילה אחת – "שטויות".

בשנים האחרונות מצבו הבריאותי של סבא התדרדר ולמעשה הוא כבר לא הלך ולא דיבר תקופה ארוכה. היינו יושבים איתך מדברים איתך ושרים לך שירים – אבל לא ידענו אם אתה שומע או אפילו מזהה אותנו. אותו הגוף שנלחם ולא ויתר באושוויץ נלחם עד הסוף גם כאן.

סבא יקר,

זכית לנחת מהילדים שלך. אהבת והערכת את אבא שלי ואת יעל אשתו של גרשון – ששניהם גם אהבו והעריכו אותך. זכית לנכדים ולנינים – אהבת אותנו ואנחנו אהבנו אותך והיינו גאים בך.

סבא יקר,

אתה שייך לדור הזה, שעבר כל הרבה יסוריים ועשה מעבר כל כך קשה מהגולה לארץ ישראל, כדי להבטיח עבורנו חיים נורמליים ובריאים. אנו יודעים עד כמה חשוב היה לך שנישא את המורשת ונדע על כל מה שהשארית שם באירופה החרבה. אנו משתדלים ונמשיך להשתדל בכך. אסף נכדך חזר רק עכשיו ממסע במחנות ההשמדה, ואצלנו בבית שרים בכל ערב שבת את המנגינה של אשת חייל ששרו אצלך בבית בזילושץ שרק אותה זכרת מנוסח התפילה של הבית ההוא שנמחק.

סבא יקר,

חיות חיים מלאים, חיים של סבל אך גם של שמחה ובנייה, וכעת אנתנו נפרדים ממך לשלום. היה מליץ יושר עלינו ועל כל עם ישראל ותהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

תנחומים

לרב רון לוביץ - במות אימו **נחמה לוביץ ז"ל**

לאסתר בן דרור - במות אביה **אלתר משה הורוביץ ז"ל**

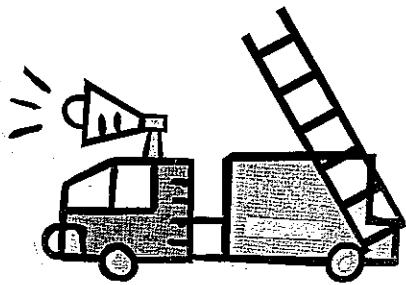
לאריה זריבי - במות אימו **קליר זריבי ז"ל**

לנתנאל וייל - במות אימו **רולה חנה וייל ז"ל**

לגלית לייבוביץ - במות אביה **שמואל אליעד ז"ל**

מן השמים **אנחנו**

שנה לשריפה בכרמל

כאבה של מושיקו שטיינברג אשר התפרסמה לפני שנה בשלון קיבוץ אביא.
לציון שנה מאז השריפה הגדולה בכרמל, אנו מביאים אתה בשלוננו.

לא עלינו - לא אצלנו
ניר עציון בשריפה בכרמל / מושיקו שטיינברג (אח של יובל הראבן)

נתבקשתי על ידי ראומה ושלומית לכתוב על השריפה בכרמל בכלל ועל המשק השיתופי ניר עציון בפרט. נשאלתי שתי שאלות שעליהן אנסה לתת תשובה.
א. האם האנשים שנשארו במשק וסירבו להתפנות תרמו בעצם להצלתו?
ב. האם העובדה שניר עציון הוא ישוב שיתופי תרמה להחלטה להישאר, ומה הייתה ההתנהלות בישובים אחרים באזור?

כדי לענות, אציין קודם את השריפה הקודמת. זו פרצה בשמחת תורה (ככה זה, שריפות תמיד באות בחגים...) בשנת תשנ"ח, 1998. אמנם ממדי השריפה היו קטנים יותר אבל דווקא אז יצא המשק מהשריפה כשידו על התחתונה. חלק ניכר מהמלון נשרף, ובית של חבר נשרף עד היסוד. האם גם אז נשארו חברים? התשובה חיובית. אז מה היה ההבדל בין שתי השריפות? כנראה חוסר מזל... אם כי גם אז, אלמלא הישארותם של החברים, היה נגרם נזק גדול יותר למשק.

השריפה הגדולה פרצה ביום חמישי כ"ה כסלו, א' חנוכה, 5 בדצמבר 2010. השריפה התחילה סמוך לעוספייה. מכיון שכבר נאמר הכל על השריפה, אני אגע במה שקשור לפינוי הישובים. ביום חמישי בשעה 13:00 פונה בית אורן. בשעה 19:00 פונו עין הוד, ניר עציון וימין אורד.

בית אורן, שרובו ככולו פונה, ספג את הנזק הגדול ביותר. 40 בתים מבתי הישוב נשרפו כליל או חלקית, תשתיות המים, החשמל והטלפון נהרסו, מבנים ציבוריים ומשקים נהרסו. כפר האמנים עין הוד פונה ברובו. 20 בתים נשרפו כליל בעין הוד. נגרם נזק רב לתשתיות. אני יודע בוודאות על שני תושבים בעין הוד שסירבו להתפנות ונתרו בכל זמן השריפה בכפר. בתיהם של השניים, לא נשרפו. מכפר הנוער ימין אורד נותר כפר רפאים. הילדים כמובן פונו מיד וכך גם כל אנשי הצוות. הכפר ספג נזק עצום - שתי פנימיות נשרפו, 10 בתי צוות נשרפו כליל ונגרם נזק רב לתשתיות. אציין גם את גבעת וולפסון שהיא גבעה בכניסה לפארק הכרמל שעליה חמישה בתים. המשפחה היחידה שגרה על הגבעה, נותרה בביתה וגייסה עוד כמה חברים וקרובי משפחה. הבית נותר על כנו. וניר עציון?

משק ניר עציון קיבל הוראת פינוי בשעה 19:00. ההודעות לבתים עברו במהירות ונערכו רשימות מסודרות של מי התפנה ולאן. הכל אורגן במהירות, צעירים עזרו לפנות ותיקים זרוב המשק התפנה למרכז מיר"ב (מרכז התרבות של המועצה האיזורית). כאשר מדובר במשק שיתופי, מדובר הן בבתים הפרטיים של האנשים והן בענפי הכלכלה המשותפים לכולם. אובדן ענפים אלה בודאי עלול לסכן את המקום מבחינה כלכלית. זו הצלה של מקום המגורים שלך ומקום העבודה שלך ביחד. במהלך השריפה נותרו במשק בין 40 ל-50 איש. נשאלתי מספר רב של פעמים, למה בעצם נשארונו? הרי אין לנו ציוד כיבוי, אנחנו לא כבאים. אם כן, למה? זה הבית שלנו, בית לא נוטשים. זו אינה קלישאה!

אנו למודי ניסיון מהשריפה הקודמת שפרצה לפני 12 שנים. הבנו שכדי לשמור על הישוב צריכים להשאר האנשים החיים בו. כאשר נשארים מספיק אנשים, יש אפשרות לחלק את האנשים לצוותי תצפית וסיור במשמרות ובעצם לתת התראה מספיק מוקדמת לכבאים כאשר האש מתקרבת. יש לכבאים מנטרה כזו ששריפה, אם היא מתגלה מיד, אפשר לכבותה בכוס מים. זו בדיוק הייתה הכוונה. לתצפת ולראות אם יש אש קרובה, להוריד עצים סמוכים מדי וליצור שביל חוצץ, לקרוא לכבאים (ששיתפו פעולה) אם וכאשר אש מתחילה להתקרב.

זוהי שעתו היפה של השיתוף. התארגנות מהירה, חלוקה למשימות, בני משק שחוזרים מהצבא כדי לעזור בכיבוי, בני משק שכבר אינם מתגוררים פה כלל, באים כדי לעזור בשמירה על היישוב. זה אחראי על החשמל ומתקן את הגנרטור, זה מכיר את מערכת המים ויודע למי להתקשר, זה דואג לסולר, לכל אחד תפקיד. מסדרים משמרות לאורך היום והלילה והתחושה היא של – עוברים את זה ביחד!

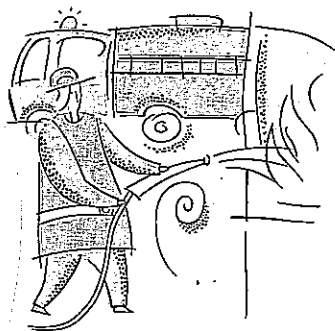
אנחנו לא החיים היחידים פה, ברפת ניר עציון ישנם אלף ראשי בקר, באורות ניר עציון 7 סוסים, בפינת החי שלנו עשרות בעלי חיים ועוד לא הזכרנו את הכלבים והחתולים. הרפת המשיכה לתפקד כרגיל בהובלתם של הרפתנים, שנעזרו בבני משק מתנדבים. 3 חליבות ביום גם בימי השריפה. האכלת בעלי החיים בפינת החי. במהלך השריפה היו עשר המלטות כולל המלטת תאומים והמלטת שלישייה. העגלים והעגלות קיבלו שמות שתאמו את האירועים: ניסים, נפלאות, תשועות, נחמות, אבוקה, חנוכה ועוד.

סיבה נוספת היא הביזה. ישוב רפאים הוא הזדמנות פז לגנבים. אין שומרים, אין תושבים - גן עדן לבוזזים. הקפדנו במהלך השריפה להסתובב כל הזמן במשק ברכבים, בדרך ההיקפית ובדרכים הפנימיות. כך, גם אם מישהו תיצפת עלינו וחיפש את ההזדמנות שלו, הוא נאלץ להבין שהישוב חי, קיים ונושם ולכן כדאי לו לוותר. ניר עציון שרד הפעם. שום בית לא נשרף. האש הייתה קרובה מאוד מצד מערב (בין עין הוד לניר עציון) ומצד צפון (בין ימין אורד לניר עציון), אך לא פלשה. מטע בננות מרוחק נשרף כליל. נזק קל נגרם לבית העלמין. רוח הלחימה של החברים והתושבים הוכיחה את עצמה.

כאן המקום להודות ולציין לשבח את קיבוץ לביא שאירח את משפחת שער מניר עציון שחגגה בר מצווה לאוראל בדיוק בשבת של השריפה. זו בהחלט חגיגת בר מצווה שתיזכר להרבה זמן. תודה רבה!
הנכם מוזמנים לבוא ולטייל על ההר הכי יפה בארץ – הכרמל.

"ואביא אתכם אל ארץ הכרמל לאכל פריה וטובה" (ירמיהו, ב', ז')

שנה לשריפה!

מאיר בן סירא - רב"ש

קודם כל בנימה אישית:

ג' כסלו תשע"א יום הולדת 50 שלי הייתה שמחה גדולה עם כל חברי והאנשים הקרובים אלי.

שבועיים אחר כך, ערב חנוכה, פרצה השריפה הגדולה בכרמל. זאת הייתה שנה קשה מאוד, אסון גדול פקד את אזורנו, נספו 44 אנשים, נשרפו בתים ונגרם נזק כבד ליער הסביבה.

שלושה חודשים אחר כך נפתי ופצעתי את הברך ואני בשלבי החלמה, גיסי אלי ז"ל נפטר בפתאומיות וכל משפחתו, יסמין והבנים, עברו לגור אצלנו בניר-עציון. מכה גדולה נפלה על שכינינו בעין הוד שנפטרו להם 4 אנשים מסיבות שונות. לפחות יש נחמה גדולה שחיתנתי את בני ג'ימי עם בחירת ליבו, אליס (תודה לכולם על העזרה והמתנות).

במועצה עשו הרבה דברים אחרי השריפה: שיקום בית אורן, ימין אורד ועין הוד, מלחמות בין המועצה ובין משרדי הממשלה לקבלת תקציבים וכו'. מבקר המדינה בדק וחקר הרבה מאוד גרומים במועצה ואת הדוח נקבל בעוד חודש. מחלקת ביטחון קיבלה 4 כבאיות צבאיות מפיקוד העורף. עשינו מכרז גדול לציוד כיבוי אש ובתקופה האחרונה קיבלנו את הציוד וציידנו את הכבאיות שלנו.

נערך קורס כיבוי אש כולל תרגיל גדול לכל הצוותים יחד עם הכבאיות והצוותים של ניר-עציון.

בשריפות האחרונות יער עופר, חירבת חוגלון ועתלית השתתפו צוותי הכיבוי אש של המועצה.

בימים אלו כיבוי אש חדרה עושה סיורים בכל הישובים ומכין תיק שטח ונהלים לכיבוי אש בישובים.

מוקד המועצה שודרג כך שאפשר לקבל הרבה שיחות טלפון בזמן נתון. נכתבו נהלים מסודרים לכל תרחיש אפשרי.

אנחנו מתכוננים לעשות עוד קורס כיבוי אש לכבאים חדשים כדי שיהיו עוד כוחות בזמן הצורך.

אני מקווה שלכל הגורמים במדינה ובמועצה ירד האסימון והבינו שצריך כוח אדם, תקציב ונהלים מסודרים כדי להלחם בשריפות גדולות שיכולות לפקוד אותנו.

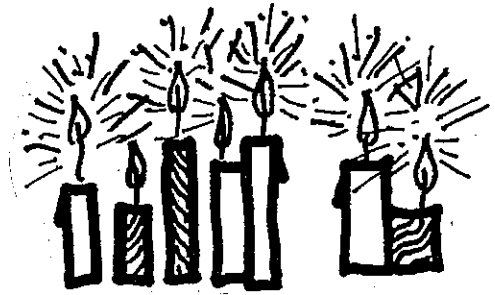
חברים שרוצים להצטרף לכוח כיבוי אש או למתמידים מג"ב של חוף הכרמל יכולים לפנות אלי.

לגבי פריצות וגניבות באזורינו עברנו בחודש האחרון שוב גל קטן של פריצות בישובים. גניבת טרקטור בחוות בית אורן, פריצה לבית בבת שלמה וגניבת אקדה, גניבת ציוד חקלאי בצרופה ועוד.

בימים אלו אנחנו מתקינים מצלמות בצומת שעולה לניר-עציון כדי שיהיה פיקוח על הצומת ביום ובלילה על התלמידים שלנו ושל ימין אורד.

אני מזכיר שוב להגיע לשמירה בזמן! להיות ערניים בשער ולא לפתוח לכל רכב שיוצא מהשער בצורה אוטומטית. תודה לכולם!

נס החנוכה שלי

אביגדור וול

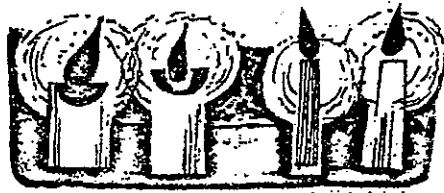
בשנת 1939, כבר מספר חודשים מאז תחילת המלחמה, הצלחנו, אני ואחותי התאומה לצאת מגרמניה ולהגיע לארץ. הגענו יומיים לפני חנוכה.

הורינו עשו את מה שעשו הרבה יהודים – רשמו אותנו לכל ארץ שרק היה סיכוי קלוש שנוכל להגיע לשם - לסיין, קנדה, אנגליה, ועוד. יהודים רבים עמדו בתור ענק גם לפני המשרד הארץ הישראלי בברלין. אחותי ואני היינו מספר ימים מועט בהכשרה, שם בחנו אותנו כדי לקבוע את המוכנות שלנו לעלייה. עד היום אנחנו לא מבינים איך שנינו, שגרנו בכפר נידח שרחוק מאות ק"מ מברלין הברירה, קיבלנו את האישור לעלייה בעוד שבהרבה משפחות מערים מרכזיות קיבל רק אחד מהמשפחה אישור. לפי הפרוצדורה בדקו אותנו רופאים יהודים שהיו אמורים לאשר את מצב בריאותנו. אצל אחותי מצאו סוכר בדם ואצלי – לב חלש. אימנו נסעה לרופא גרמני ששאל אותה אם זה מהווה מכשול לעלייה, כשאימי אמרה שכן- לקח הרופא הגרמני את חנות הדעת, קרע אותן וכתב אישורים חדשים, חלקים.

הסרטיפיקטים הגיעו בערב שבת והפקיד הנאצי של הדואר לא היה צריך לעבוד בסוף השבוע. הוא הבין שאם לא ימסור את המברק עד יום ב', אנחנו לא נגיע לרכבת ונאחר את הרכבת למינכן וכך נפסיד את האוניה ולא נוכל לצאת, זו היתה ההזדמנות להינצל.

הוא הגיע מאוחר בלילה והביא לנו את המברק.

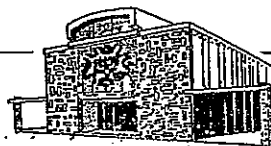
זהו נס חנוכה הפרטי שלי.

סגירת מרפסת בית הכנסת:

מלכה וול

ישנן מספר חברות שלא יכולות לעלות לתפילה בעזרת הנשים, בגלל מוגבלויות שונות. היו מקרים שבחורף נאלצו להתפלל בפוליש וכידוע, אי אפשר לשמוע שם את החזן מסיבות שונות ובעיקר כי המקום הזה הפך למועדון ויכוחים בזמן התפילה. יש בצידי בית הכנסת שתי מרפסות גדולות ובהחלט אפשר לסגור אחת מהם ולהפכה לעזרת נשים נוספת. כך יהיה גם מקום תפילה מתאים לימים נוראים.

"מפגש צעירים עם אהרון ארז... הגעתכם חשובה!!"

פיני ושני מושקוביץ

לפני כחודש קיבלנו הודעה לפלאפון על פגישה שוועדת קליטת צעירים מארגנת. שמחנו לשמוע ששוב עולה על הפרק עניין כה חשוב- השבת הבנים הביתה והרחבת המושב קרי הצלת עתידה של ניר עציון. אומנם עזבנו את ניר עציון ועברנו להתגורר בחיספין אך ניר עציון היא הבית שלנו. היה לנו ברור שחשוב שנגיע לפגישה.

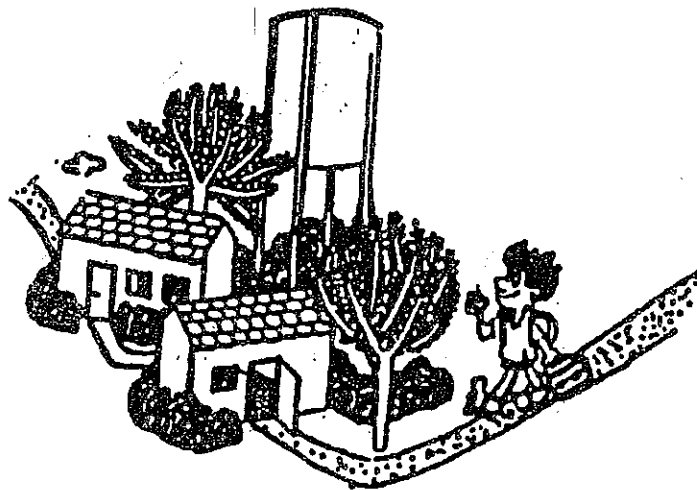
הגענו לפגישה ולשמחתנו ראינו עשרות צעירים (זוגות ורווקים) שגם הם רואים עצמם כחלק מעתידה של ניר עציון. זה עשה לנו הרגשה נפלאה. זה לא היה מובן מאליו מבחינתנו. משום מה אף אחד מחברי הוועדה שנכחו לא התרשם מכך ולא ראה צורך לציין זאת.

השיחה נפתחה ללא הקדמות (שאינן מיותרות לטעמנו). יואל הציג את אהרון ארז וישר השרביט עברה לידי. אהרון דיבר על כל מיני דברים אך כעבור שעה וחצי רוב הנוכחים עדיין לא הבינו מה היתה מטרת הערב, וכפי שניסח זאת יפה אחד הנוכחים "אני יוצא מהפגישה כמו שנכנסתי, ללא שום מידע אמיתי וללא שום תוכנית ברורה מה קורה הלאה. תוכנית שנותנת מענה לבני חברים ולתושבים".

במהלך השיחה הובהר לנו שחברי ניר עציון הם אלו שיקבעו בסופו של דבר את פרטי התוכנית, דבר שכמובן ברור לכולנו. אך לצערנו לא הובהר לנו שאנו רצויים בניר עציון ושרואים אותנו כחלק מעתידה... בפגישה כזו היינו מצפים שישתפו אותנו בתהליך קיים ובתוכניות אמיתיות ולא שיבהירו לנו שלא אנו מקבלי ההחלטות! אנו חושבים שלא פחות משאנו רוצים לקחת חלק מעתידה של ניר עציון, אתם (החברים) מעוניינים בכך!

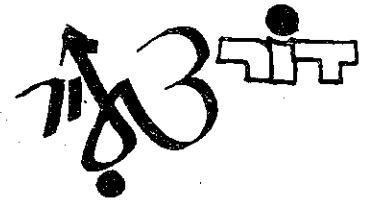
אולי היה ראוי לנהל את הפגישה הזאת לאחר שהייתה מתגבשת תוכנית ברורה. לצערנו לא קיבלנו בפגישה שום מידע אינפורמטיבי מבוסס. אם מטרת הפגישה היתה להגיד לנו שהתחיל תהליך מסויים, ראשוני ביותר, היה ניתן להסתפק בלשלוח מכתב בדואר...

אנחנו מקווים שיהיה המשך מעשי להידברות ראשונית זאת ושבעתיד הקרוב נזכה לראות את ניר עציון פורחת.

תשובת ועדת צעירים
יואל בשם ועדת צעירים

שני ופיני שלום רב

ראשית, שמחנו מאוד לראות אתכם ואת ההשתתפות הגדולה של משפחות צעירות במפגש במוצ"ק. ואם משהו נפגע מכך שלא הקדמנו וברכנו על כך אני מתנצל בשמי ובשם חברי ועדת צעירים.

ובהתייחס לנקודות שהעליתם במכתבכם. מטרת המפגש היתה לעדכן את המשתתפים בנקודת זמן הנוכחית היכן עומד התהליך. אנו רואים חשיבות רבה לעדכן מידי תקופה את הבנים והתושבים. חשוב לי להדגיש, כי אחד המרכיבים העיקריים בתהליכי השינוי הוא הצמיחה הדמוגרפית של ניר עציון. ניתנה לכך עדיפות לקידום הנושא גם על פני סעיפים אחרים חשובים. כפי שאתם יודעים, לצערנו התהליכים בניר עציון הם איטיים ואנו עושים כל מאמץ שלכשיושלמו הם יעברו בקלפי בבטחה ונוכל לצאת לדרך. כחבר שהשתתף בפורום גבים ועכשיו בפורום עם אהרון ארז אני חש שהלכנו כברת דרך רבה והציבור במשק בשל יותר לשינויים המתחייבים. האכזבה שלכם מהמפגש היתה מכיוון, שרף הציפיות שלכם היה גבוה ממה שהוצג. לנו חשוב היה, שתכירו את מוביל התהליך אהרון ארז [יש לו ניסיון רב בהובלת תהליכים בקיבוצים], חשוב היה לנו שתדעו שאנו רוצים אתכם כחברים - במעמד שונה, אך חברים ושותפים בחיי הקהילה [משום מה דווקא על נושא משמעותי זה באיזה מעמד תחיו פה לא היתה כמעט התייחסות].

לסיכום, אנו רוצים אתכם במשק! גם אם עדיין אין תאריך יעד, אפשר כבר לדעתנו לראות את האור בקצה המנהרה.

ולהורים והחברים אני מנצל במה זאת לומר: היו שותפים וסייעו להצלחת הדרך החדשה כי בנפשנו היא.

הגשם

535 מ"מ - מתחילת הצוננה -
244 מ"מ - אשתקד -

חודש ינואר 2012, ייזכר כחודש גשום במיוחד. כמות אדירה של גשמים מילאה את נחלי האכזב בכרמל ומי שיצא לטבע בין גשם לגשם התפעל מזרימה חזקה, מפלים ומראות המאפיינים בדרך כלל ארצות רחוקות וברוכות במים.

"את הגשם תן רק בעיתו ובאביב בשר לנו פרחים... יותר מזה אנחנו לא צריכים".

מחשבות לאחר שיחת הצעירים בנושא "קליטה בניר עציון"

תגובה (לא רשמית) למכתבם של שני ופיני

פסי מאור

לשיחה שהתקיימה לפני שבועיים הוזמנו צעירים, תושבים וגם חברים פחות צעירים. אני נמנית, כידוע, על הקבוצה השלישית ובאתי לשמוע במה דברים אמורים. ברצוני להקדים ולומר, שאיני נמנית על ה"ועדה לקליטה צעירים" או על "ועדת קליטה" לתושבים. טיוטת המסמך המפרט את הקליטה העתידית בניר עציון לא היה מוכר לי, ואני מגיבה על מכתבם של שני ופיני מושקוביץ כאדם פרטי.

הגעתי לשיחה תחת שני כובעים: כחברה מעורבת המעוניינת בהמשכיותה ושגשוגה של ניר עציון ולא פחות מכך כאמא, הרוצה שילדיה יבנו את ביתם בקרבתה.

שמחתי לראות נוכחות מרשימה של אנשים צעירים, רובם בני משק. מחמם לב היה להיווכח, שלמרות שאנו נוטים להלקות את עצמנו ולמנות בקול רם את פגמינו, רבים הם המעוניינים לבוא בשערינו. חלק מהצעירים שהגיעו לפגישה אינם מתגוררים כיום במשק ובעצם נוכחותם הביעו עניין מחודש באפשרות לחזור אליו כתושבי קבע.

כמו שני ופיני, גם אני סבורה שהפגישה התקיימה בטרם עת. כל עוד לא פורסמו פרטי מסלול הקליטה החדש לתברות בעצמאות כלכלית ורב היה הנסתר על הנגלה, לא היה טעם לקיימה. מי שציפה לדעת יותר או לקבל תשובות לא בא על סיפוקו, ועל כן ברורה לי תחושת האכזבה.

ועדיין אני סבורה שהייתה משמעות לשיחה, דווקא בגלל האמירה שצרמה לכם כי "חברי ניר עציון יחליטו". יש להניח כי מהרגע בו יפתחו השערים יידפקו על דלתנו אנשים רבים בשל מיקומה של ניר עציון המבורך בנוף וטבע, קירבה למרכזי תעסוקה, לעיר אוניברסיטאית ולמסילת ברזל ובהיותה ישוב דתי יחיד באזור. דרך רבה ולא קלה עברה ניר עציון ב-62 שנותיה וזכותם של חבריה לקבוע את מי ברצונם לקלוט ואת מסלול הקליטה שלהם.

לדעתי, כמו לדעת רבים מחברי המשק, חייבת להיות העדפה מתקנת בקליטתם של בני המשק או נכדי תברים כ"בנים ממשויכים". ככל הורה המוריש את נכסיו לילדיו, גם אני סבורה שבנינו צריכים להיות הראשונים שיתקבלו לתברות במעמד החדש. זכותנו גם לתת להם הטבות כלכליות כיוון שכחברי משק אין לנו נכסי הורשה אחרים.

אין באמירה זו כל כוונה לפגוע בתושבים החיים במשק, אשר רובם ככולם אנשים ראויים וטובים. ייתכן שיתברר בעתיד הקרוב, שאפשרויות הקליטה גדולות ממספר בני המשק המעוניינים בה ויוכלו גם תושבים אלה להצטרף בברכה.

ובינתיים, טוב לדעת שיש התקדמות בתחום הקליטה ובקרוב נדע עליה פרטים, וטוב להיווכח שקיימת התעניינות ערה בנושא.

ואם יצאתם בהרגשה שלא נאמר די על כך שאנו מעוניינים בכך כאן, בניר עציון, אני מרשה לעצמי להגיד בשם של רבים, שנשמח לראותכם ואת שאר בני המשק שבים הביתה.

מזל טוב מכל הלב!

לעפרה וכתריאל מתן
לאהובה שהם
להולדת הנכדה-נינה
רני
בת לאליאב ורותי
נינה ליוסף שהם ז"ל

ליהודית ויוסף בקרמן
להולדת הנינה
ניצן - רחל
נכדה לרחלי ז"ל ולבני לוין

לנעמי ולחיים ארז
לחנה בק
להולדת הנכד-נין
שלמה
בן לגלית ולניצן

לשרה וינקלר
להולדת הנינים
יאיר
יאיר - ישראל
נכדים למרים ושמעון חגיבי
נינים לאלי וינקלר ז"ל

לציפי רון
להולדת הנינה
עלמה
נכדה ליוסי וריפי רון
נינה ליעקב רון ז"ל

ללאה בן ארי
להולדת הנינה
נכדה לזיוה וחיים שמעוני
נינה לישראל בן ארי ז"ל

לבתיה וולף
לנישואי הנכד

גיל עם נטלי
בן לדני ואור
נכד לבנימין וולף ז"ל

+++

ללאה בן ארי
לנישואי הנכדה

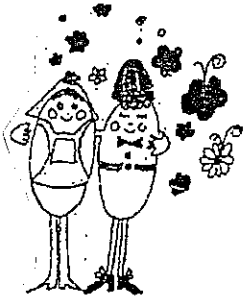
מירב עם מיכאל
בת לאלי גור אריה ז"ל ולחגית
נכדה לישראל בן ארי ז"ל

+++

לדינה וישי קדר
להולדת הנכד
נחמיה - שמואל
בן לבועז ואלינור

לכרמל
ליהודית ויונתן רוזנברג
לבר המצווה
נכד לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

מה באמת היה שם

יגאל רון

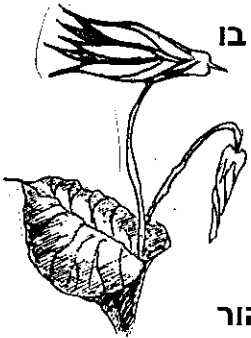

רובנו מכירים את הגבעה הירוקה והפורחת בחורף ובאביב בשלל פרחים. רובנו מכירים את הגבעה המלאה בחרסים, שברי כדים וידיות של כדים. אין סוף פעמים, כשהיינו ילדים, הלכנו לטייל אל "גבעת החרסים" הנמצאת כקילומטר וחצי משמאל לדרך היוצאת ממזרח למלון לכיוון דליית אל כרמל. כשהיינו ילדים נהגנו לטייל ב"גבעת החרסים" ולחפש שם מציאות. מצאנו שברי כדים, מצאנו אבן ריחיים ענקית, בורות מים, מערה ואפילו מטבעות שונות. עד היום יש שם קטע קטן של רצפת פסיפס, כחלק מרצפה של חדר ישן נושן.

גם כיום אני מאוד אוהב את המקום ונוהג לטייל שם לא מעט. כיום אני פחות מחפש חרסים ומטבעות ויותר נהנה מהפריחה של הפרחים המגוונים שנמצאים על הגבעה היפהפיה הזו. אפשר לראות שם רקפות, כלניות, נוריות וצבעונים בחורף.

לקראת האביב פורחים שם במלוא הדרם דבורניות וסחלבים בהמוניהם ממינים שונים. יש שם אפילו לא מעט אירוסים ממין אירוס ארם נהריים המעיד על כך שבמקום פריחתו בוודאי היה בית קברות (לא יהודי!) תמיד ידענו שבמקום היה כפר ערבי. המקום גם נקרא במפה הטופוגרפית: "חרבת בוסתן".

כידוע, נחל בוסתן, נמצא למרגלות הגבעה, מצפון לה. הוא אותו נחל ידוע שגם בו רובנו מטיילים הרבה פעמים במשך השנה.

לפני מספר שבועות התברר לי שאותה "גבעת החרסים" הרבה יותר עתיקה מסתם כפר ערבי שהיה שם לפני כ- 80 שנים.

איך נודע לי? אז כך נודע לי:

בחודשים האחרונים החלו להניח קו ביוב חדש, במקום הקו הישן, ממתקן הטיהור של הכפר הדרוזי דליית אל כרמל ועד למאגר ניר עציון שאוסף אליו את השפכים של הכפרים הדרוזים ואוסף בדרך גם את שפכי ניר עציון, ימין אורד, בית הספר שלנו, עין הוד ובקרוב גם את עין חוד.

בוודאי שמתם לב שגם הקו הישן, שעבר מתחת לאדמה, היה גלוי מעל האדמה באזור "גבעת החרסים".

הסיבה לכך היא שרשות העתיקות לא הסכימה לכך שיטמנו את הצינור באדמת אותה גבעת המלאה בחרסים. אף פעם לא הבנתי למה. מה כל כך חשוב אותו כפר ערבי ישן לרשות העתיקות?

לפני מספר שבועות באחד מטיולי הרבים שם ראיתי פתאום, ש"רשות העתיקות" סגרו את הדרך הראשית, גידרו את המקום בסרטים צהובים, הציבו שם שירותים ניידים והחלו לחפור במקום. גם אותו קו חדש לא נטמן, עד אז, באדמה מאותן

סיבות שלא נטמן הקו הישן. החפירה שם נערכה במשך 10 ימים. ואז התקפלו משם החופרים והשאירו אתריהם הרבה לכלוך שכלל: סרטי סימון של "רשות העתיקות", שאריות גדר, שקי חול ויתדות ברזל שסימנו את אתר החפירה.

המקום נראה כמו אחרי פוגרום, ולא חזר לקדמותו כפי שהיה לפני החפירות. כעסתי על כך !!

כתבתי מכתב ל"רשות העתיקות" וביקשתי הסבר למה שראיתי. שאלתי אותם איך יכול להיות ש"רשות העתיקות" משאירה אחריה בלגן כ"כ גדול בשטח?? לזכותם ייאמר שהתשובה לא איחרה לבוא והם ענו לי בטלפון שהם מצטערים על הכלוך שנשאר ושהם יבואו במהרה לסדר ולתקן את המעוות. קיבלתי את התנצלותם, אולם לא הסתפקתי בכך ושאלתי אותם את השאלה שמטרידה אותי שנים רבות, מה כ"כ חשוב שם בגבעה הזו שלא נתתם רשות להטמין את קווי הביוב שם. זה הרי רק כפר ערבי ישן ולא עתיק??

או אז באה התשובה מהם לשאלה המטרידה אותי שנים...דע לך כי במקום הזה נמצאו שרידים ופריטים חשובים מהתקופה הביזנטית. הם סיפרו לי שבמקום היה כפר עתיק מהתקופה הביזנטית שתושביו עסקו בהפקת שמן מעצי זית. לשאלתי אז מה עושים שם שאריות פסיפס שרואים עד היום? ענתה לי החופרת הראשית שרצפות פסיפס, כמו שנמצאו שם, אופייניות לכפרים עתיקים שעסקו בהפקת שמנים.

כך, מבלי להתכוון, קיבלתי תשובה לשאלה שהטרידה אותי שנים רבות. עם סיום החפירה ואיסוף הפריטים שנמצאו, נתנו אנשי "רשות העתיקות" אישור להטמין את הקו ביוב החדש גם שם ב"גבעת החרסים" או אם תרצו בכפר הביזנטי העתיק שאחרי שנגטש נבנה על חורבותיו גם כפר ערבי שאף הוא ננטש לפני כ-80 שנה. העבודות שם טרם הסתיימו ועדיין רואים במקום שקי חול ואדמה חרוכה, אבל אני תקווה שהמקום יחזור לקדמותו במהרה והגבעה תמשיך להיות יפה ופורחת כפי שהייתה מאז שאני זוכר אותה כילד, אולי אפילו כפי שהייתה בתקופה הביזנטית, לעוד שנים ותקופות רבות לדורות הבאים. כולם יכולים ומוזמנים לבקר ב"גבעת החרסים" או אם תרצו בכפר הביזנטי. זה אולי רחוק בתקופה אבל קרוב במרחק מהבית שלנו.

ההר הירוק תמיד

מילים: זרם טהרלב
לחן: מוני אמריליו

בשנות הנעורים, בשנות האהבה
טיפסנו בשביליו, ידי בתוך ידה
השקפנו למרחק, לעבר העתיד.
וחלמנו -
על ההר הירוק תמיד.

הלכנו לצבא, גדולים ונבוכים,
מתוך המלחמות חזרנו כאחים
הבאנו על כפיים רע וידיד
ונפרדנו -
מול ההר הירוק תמיד.

וילדינו כבר היום הם עלמים,
הורים - שערם הלבין מרוב ימים.
אך צעירים נהיה כל בוקר, עת נביט
אל אחינו -
אל ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה...

ההר הירוק כל ימות השנה...

פקחתי את עיני, היה אז חודש
שבת,
ראיתי מעלי ציפור קטנה אחת
ותכלת השמיים זען יחיד
וראיתי -
את ההר הירוק תמיד.

במשחקי ילדות קלי השכרון
רדפתי פרפרים, החלקתי במדרון
ועת חיפשתי לי מסתור ללב תמים
אז ברחתי -
אל ההר הירוק תמיד.

ההר הירוק כל ימות השנה,
אני עוד חולם ושואל
לנשום רוחותיך כבראשונה,
לשכב בצילך כרמל.

בצור אנו צוסקות בצריכת הכתבה של יאאף הציאה אאיןו כתבה
שהתפרסמה ב"מגזין המושבות"

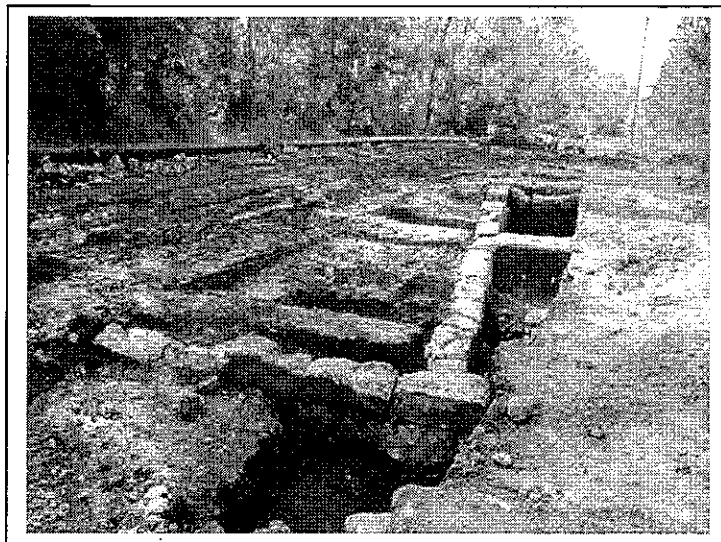
פרסום ראשון: שרידי יישוב קדום התגלו בכביש דלית אל כרמל ניר עציון

25/01/2012 עודק 19:3224/01/2012

שרידים ארכיאולוגים התגלו במרכזו של תוואי כביש המריבה. הגילוי מביא את המאבק לפתחה של רשות העתיקות. שרידי יישוב קדום ובו ריצפת פסיפס וגרם מדרגות התגלו בתוואי דרך העפר שמחברת בין דלית אל כרמל ל ניר עציון. כזכור סלילת הדרך עומדת בלב מאבק ציבורי בין כפרי הדרוזים לבין המועצה האזורית חוף הכרמל והגופים הירוקים החוששים מפגיעה ביישובי האזור ובערכי הטבע.

שרידי בנייה מהתקופה הביזנטית ומתקן גת תעשייתי של יישוב קדום ובו ריצפת פסיפס התגלו בתוואי דרך העפר המחברת בין דלית אל כרמל לבין ניר עציון. כזכור, סלילת הדרך עומדת בלב מאבק ציבורי בין כפרי הדרוזים לבין המועצה האזורית חוף הכרמל והגופים הירוקים החוששים מפגיעה ביישובי האזור ובערכי הטבע.

הממצאים הארכיאולוגים התגלו ע"י אנשי המועצה האזורית חוף הכרמל במהלך חפירות לשיקום קו הביוב העובר מדלית אל כרמל למתקן טיהור השפכים בצומת כלא 6, בחודש נובמבר האחרון. לדברי גורם ברשות הטבע והגנים ידוע שבאזור היה יישוב קדום בשם "חירבת אלבוסתאן" אך מעולם לא נערכו שם חפירות. הממצאים היו קבורים מתחת לתוואי הדרך הקיימת, אותה מבקשים בימים אלו לסלול. על פי בקשת רשות העתיקות שונה תוואי קו הביוב ומתקן הגת כוסה וישמר לדורות. בסקר ארכיאולוגי שנעשה באזור נחל בוסתן בקרבת תוואי הדרך המדוברת נמצאו בעבר כלי צור מהתקופה הנאוליתית והכלקוליתית, וחרסים מהתקופות ההלניסטית, הרומית, הביזנטית, הערבית ובית בד.

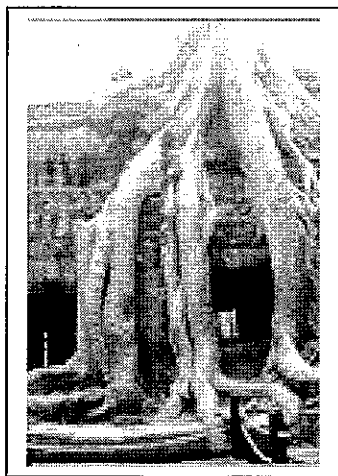

"חירבת עציון" - (שנת 2500 לספירה).

נחמיה רסל

משלחת ארכיאולוגים של ה"נישול ג'אוגרפיק" הגיעה למסע חפירות באזור הררי בישראל המכונה "ג'אבל אל אחדר" בערבית או "מונטה וורדה" בספרדית – ובתרגום חופשי לעברית - "ההר הירוק תמיד" (יש המכנים אותו "מונטה נגרו" ההר השחור לאור השרפות הפוקדות אותו כל מספר שנים). החפירות מתמקדות במקום הנקרא "חירבת עציון" – שהינם שרידים של יישוב מהמאה ה-20 ותחילת המאה ה-21. הסקרנות שמעורר האתר נובעת מכך שלא ברור מדוע ננטש המקום מתושביו. עפ"י דוחות האו"ם לא ידוע על סיבה ממשית האזור ירוק, שוכן על דרך המלך, לא ידוע על אויבים חיצוניים או חיות רעות, מגפה קשה שהייתה מנת חלקם. התעלומה גדולה ורב הנסתר על הגלוי. לאחרונה נחשפו שרידי מבנה עץ גדול שנראה ששימש את היישוב בתחילתו (כנראה מתחילת שנות ה-50 של המאה ה-20). המבנה מכוסה בצמחיה עבותה כאשר השורשים מחזיקים את שארית המבנה (מזכיר את מקדשי "אנגקור" שבקמבודיה ואת פרמידות ה"מאיה" בגואטמלה). בין שורשי העצים נמצאות פיסות עץ שלאחר מאמץ רב פוענח הכתוב (בכתב עברי עתיק) – "סכנת התמוטטות – לא להתקרב!". אנתרופולוגים מומחים מרחבי העולם הגיעו בנסיון להאיר את התעלומה והסקרנות גברה ועמה ההשערות השונות שכן עפ"י הידוע ילידי המקום היו נורמטיביים וכאמור לא סבלו מבעיות גופניות ושכליות. מה אם כן פשר הכתוב? שכן אם המבנה היה מסוכן סביר להניח שאו שהיו הורסים אותו או מתקנים אותו – אך לא ברור לחוקרים מדוע השאירו הילידים מבנה במצב התמוטטות לאורך זמן ומנעו מאחרים להתקרב! ושמא כישוף או קללה שוררים על המקום? השערה נוספת שנדחתה ע"י המומחים בנימוק של חוסר סבירות הינה שהכתוב מאפיין את רוח התושבים הקדומים של המקום - שיידעו שמה שקיים מתמוטט אך לא היו להם את הכוחות או היכולת לשקם.

הכתוב הינו בהשראת טיולים שלי ושל עדה לאזורים נידחים בעולם ואין לו קשר למציאות ומי שעושה את הקשר – עושה זאת על אחריותו.

• הצילום להמחשה בלבד

לרפתנים הידד!

פגישת צוות הרפת ב- 19.1.2012

נאוה זמיר

החלטתי להכריז על מפגש זה, כערב הצדעה לרפתנים. אני חושבת, שאחד הענפים במשקנו ניר-עציון, שהעבודה בהם קשה ביותר – זה הענף בו אתם עוסקים – ענף הרפת. אתם הרפתנים, שמשכימים קום בוקר בוקר עם צלצול השעון, מי ב- 1.00 בלילה, מי ב"שלוש" בבוקר ומי לפנות בוקר בחשיכה גמורה, משקיעים את כוחכם ומרצכם ללא לאות לפחות 12 שעות ביממה.

זה לא מובן מאליו לעבוד בגשם, בחוץ, ברוח ובסערה, בבוץ וברפש. לא כל אחד מסוגל, ואתם מוכיחים את יכולתכם וחוסנכם מידי יום ביומו – ועל כך אני מצדיעה לכם!!!

מה שברור הוא, שעבודה פורייה יכולה להתבצע רק עם "צוות לעניין", שמוכן תמיד לשתף פעולה.

לא מזמן חגגנו את חג החנוכה, בו שמונת הנרות האירו. אני רואה בכם: כל אחד נרו מאיר! שמונת הרפתנים המסורים: נחמיה, מיכאל, כתריאל, מיכאל, דני, שמוליק, מוניר והילל – לכל אחד מכם יש מה לתת, מה להעניק, מה להאיר גם בעבודה, כל אחד בתחומו הוא: אחריות על המכון, עגלים, יונקים, הגמאה, השקיה, הזנה, המלטה, בריאות ופוריות העדר. ואם כל כך השקעתם באלה, ללא ספק צריכה להיות לכך השלכה להווי ההדדי ביניכם. אם היו פעם דפים ישנים, אני מציעה לזרוק אותם ומצפה, כי ממחר בבוקר ייפתח יום חדש. כל בוקר – בוקר טוב, עם חיוך על השפתיים ואם משהו לא כל כך בסדר לעצום את העיניים. כנרות המאירים וזורחים (והרי אתם כאלה בחורים מקסימים!!!) תהיו למקשה אחת, צוות מלוכד, מאוחד, אכפתי ותומך, שתזרום העבודה מתוך שמחה שבלב.

הרי אין כמוכם עם ניסיון עשיר שצברתם וזתק רב ב- 35 השנים שעבדתם! בשוודית אומרים: "הניסיון עושה את המומחה".

רפתנים חביבים, העריכו היטב את הבוס שלכם נחמיה, שהוא בעל מצפן פנימי – הרואה את טובת כל רפתן לגד עיניו. האמינו בו, שרץ ומשתדל לדאוג לרווחתכם ונלחם על המגיע לכם גם אם אין זה גלוי לעיניכם!

האמינו בעצמכם ובעוצמתכם להוביל את ענף הרפת הלאה – קדימה. וברכתי, שתמשיכו והיו גאים בהישגי הענף, תתחדשו ותבלו עם הטרקטור החדש. אוהבת אתכם.

להדר מאור
לקבלת דרגת רב סרן
עלי והצליחי!

ברכות
לכרמל רסל
לגיוסו לצה"ל

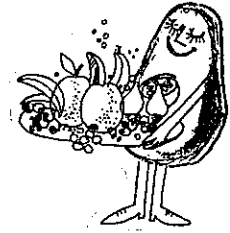
צאתך לשלום ושובך בשלום!

6 עים 6 עים

מתכון
מאפי קצר

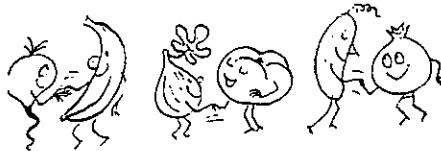
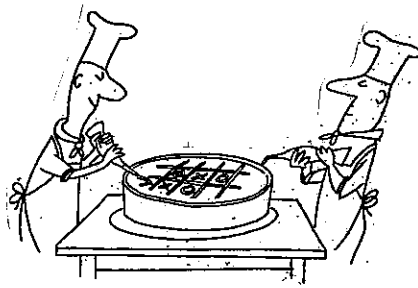
מאפה פירות לט"ו בשבט

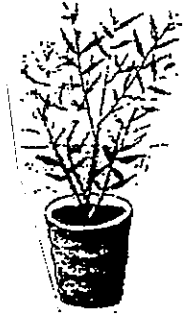
חומרים:

- 100 גר' אגוזי מלך
- 100 גר' שקדים פרוסים
- 100 גר' צימוקים
- 2 ביצים
- 220 גר' קמח
- 150 גר' סוכר
- 1 כפית אבקת אפיה

אופן ההכנה:

מערבבים הכל במעבד מזון
מגלגלים לככר, שמים בתבנית אפיה
לאפות 25 דקות בחום של 160 מעלות.

הוצאת גיליון זה של "בניר" נדחתה פעמיים ובמקום לצרפו כמתאבן לסופגניות החנוכה, אתם מקבלים אותו כפרפראות לט"ו בשבט. מה קרה אצלנו בימים שבין חשוון לימי שבט?

חתני התורה והראשית צביקה אלבין וצמרת כהן ומשפחותיהם הזמינו את הציבור ל"צונט שבת" המוצדן החדש. כיום, כשאנו צורכים התכנסויות, התווצדויות ואירועים ציבוריים ופרטיים האננה עצמך שנים רבות פשימאנו, קשה להבין איך הסתדרנו הוצדיו. לפני כמה חודשים נקבעה פתח המוצדן הכתובת "נוף כראף" אשויה ביד אומן de חקרנו יוסי בן-דרכי. תודה ליוסי על תרומתו וכישרונו, ותפרכנה ידיו.

שבת הארגון הביאה לשיאה את הפעילות בחברת הילדים. המועדונים נוקו וקושטו, הילדים ערכו חזרות להופעות ולריקוד הדגלים והמדריכים עם נטע הקומונרית, יאיר מדרוך הנוער ומרים בת השרות הלאומי התישו את כוחותיהם. השבט החדש (כתה ט') נקרא "איתן" ממש כשמה של קבוצת בני זי-חי. אמרו מעתה: יש קבוצת איתן ויש שבט איתן והעיקר, כמו בשיר של בני עקיבא: "איתן יהיה ביתנו יגביה עד שמי רוס". השנת, במקום שההורים יאלצו לנדוד אל אולם הספורט הגדול וחקר כדי לצפות בהופעות, די היה לתצות את רחבת בית הכנסת אל תוככי המועדון החדש. כל הכבוד לילדים, למדריכים ולכל המסייעים בידם.

מסיבת חנוכה נשאה את השם "צילי המשק". כל משפחה התבקשה לציין שיר בעל משמעות מיוחדת עבורה ולצרף הסבר קצר על בחירתה ובערב עצמו לבצע את השיר. "שיר שיר עלה נא!" תודה ליאיר עמיצור, מדרוך הנוער, על יזמה וארגון המסיבה ולענח קינג ויוסי עדן שעזרו לו.

בחנוכה התקיים טיול משפחות בן ארבעה ימים לאילת. המשפחות לנו במלון "קלאב-אין" הבנוי מסוויטות משפחתיות ונהנו משלל אירועים ופעילויות לקטנים ולגדולים בתוך המלון וברחבי העיר. קבוצת חברים אחרת, שילדיה כבר בגרו, יצאה לטיול בן יומיים בגליל וברמת הגולן עם לינה במלון כינר. אלה וגם אלה חזרו מרוצים מהבילוי ומהחברה.

הצעת ועדת מינויים לנסות למנות חבר משק במשרה מלאה למזכיר פנים (ורק אם לא ימצאו מועמד מתאים ימונה אדם מבחוץ) נתקלה בהתנגדות חברים במזכירות שטענו כי בעת גיבוש המבנה הארגוני הנוכחי של המזכירות הוחלט, כי התפקיד יורכב תמיד ממנהל קהילה חיצוני בחצי משרה ומחבר משק בחצי משרה. הצעות נוספות שהועלו היו להגדיל את היקף המשרה עבור השניים עד כדי משרה וחצי, ולהעניק לנבחר הטבות בדמות רכב צמוד ולימודים גבוהים. האסיפה אישרה קיום משרה אחת בלבד וההצבעה בקלפי אישרה את הצעת המזכירות. שאר ההצעות לא הגיעו לכלל דיון.

כניית הבתים החדשים נמשכת למרות מזל האוויר העלום. ניתן לראות בעטח את היסודות של מנחת הבתים ובקרוב יצקו את הרצפה. בשבת מהווה אתר הכנייה מקום עלייה לראש של הדיירים ולידיהם הבאים לצקוק אחרי חלומט הקורט מלפ ולבניט.

מגרש המשחקים הוקף בעמודים גבוהים ואיתנים וביניהם נמתחה יריעה גדולה להצללה מפני השמש והגשם. נאחל שירבו הילדים שייהנו מהפינה המושקעת בכל ימות השנה.

חברנו יעקב שיפמן נפטר בשבת יוחי יעקב". בנותיו, נירה רבקה ומיכל, בחרו להגיד קדיש בהלווייתו ובימי השבעה. בעידן של הדרת נשים, ניתן למצוא נחמה בנשים הפועלות על פי צו ליבן ואמונתן. לראשונה, הפך המועדון החדש גם למקום טכס האשכבה לנפטר עקב מזג האוויר הסגרירי. יהי זכרו של חברנו יעקב ברוד!

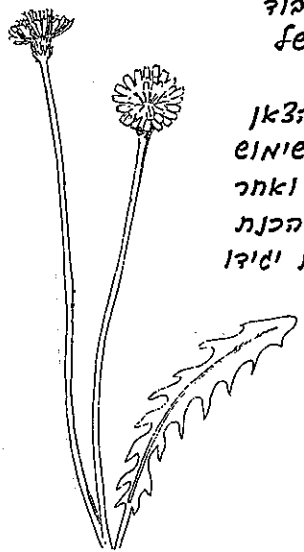
"קבוצת גבים" וחברים אחרים שהצטרפו אליה נפגשת מידי שבועיים עם אהרון ארז ודנה בסוגיות המורכבות הנוגעות לעתיד המשק, על פי מתווה דף ההסכמות של "גבים". לאחרונה פחת מספר המשתתפים בקבוצה מנימוקים שונים. חשוב, שכמה שיותר חברים ייטלו חלק בהתוויית הדרך ויביעו את דעתם בגלוי.

הועדה לקליטת צעירים הזמינה את בני המשק מגיל צבא והלאה ואת התושבים, לשיחה עם אהרון ארז בנושא הקליטה בניר עציון. בשיחה נאמר, כי גובש מסמך חדש לחבר בעצמאות כלכלית והוא יונח בעוד שבועיים על שולחנה של קבוצת גבים לעיון ראשוני. כיוון שהמסמך עודנו חסוי נוצרה אווירת עמימות שהשאירה רבים מן הנוכחים מאוכזבים. מה יוחלט ומתי? האם תהיה עדיפות לקליטת בני משק או שהקליטה תהיה פתוחה בפני כולם באופן שווה? האם ניתן יהיה לרכוש בית ישן במשק? מהי משמעותה האמיתית של חברות בעצמאות כלכלית לגבי נכסי המשק? ועוד, היו מן השאלות שנשאלו בערב זה. מספר המשתתפים הגדול, שכלל גם זוגות של בני משק שלא גרים בו כרגע, יכול היה לעודד את כל הספקנים לגבי מידת האטרקטיביות שיש במגורים בניר עציון.

מסיבת ט"ו בשבט התקיימה בסככה הישנה בכרט, (ליד המוסק) ששפצה כמאצדון תרבות. בתוכנית: ברכת הרב, הרצאה בנושא כרתיס מבי דרוד מלמד, שירה וכיבוד קל. יולט המאצדון הוא נצט לוקר והטט שניתן למבנה המחודש הוא "המחטן של חייט" צ"ש אביו.

המאצרכת לוכרת את אלמוליה של הסככה, שיעשה בראונה כדיר ארצו לצדד הצאן של המשק כאשר רצה בשדות השלף או בסיכולףי ההר. כשנאכר הצדד נצא לה שיעו כסככת ארציה לצנבי הכרט. כשצקר הכרט צברה הסככה השבה לצנף הבננות ואחר כך לארציה ולאכסון של כרתי ציבור אן-צדן ולבסוף שיעשה טט כמקוט זמני להכנת ארצטיט למפצל "אוכל ביתי". היסטוריה ניר צציונית תחת קורת טט אחת. ימיט ילדו אט מאצדון לה הוא תחנתה הסופית של הסככה...

מס' 96
 פרום אפולם
 עמרת שבועי 96
 חדשות מחנוצת הקיבוץ הדתי

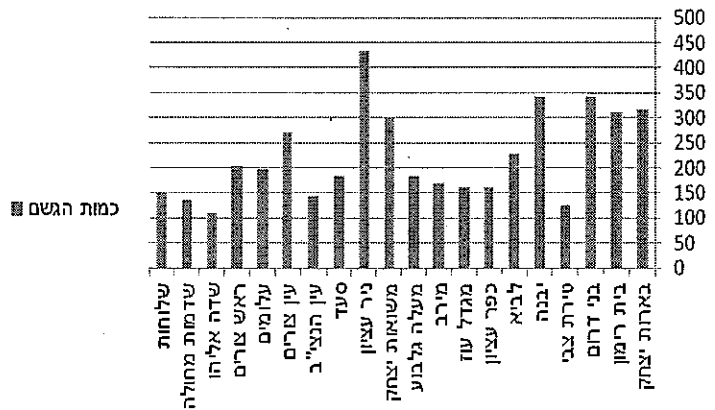
למטר השמים תשנה-מים

כמה מס ירד אצלכם?

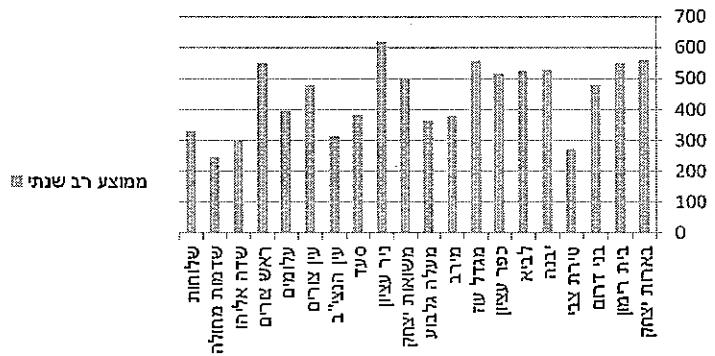

קבוץ	כמות הגשם שירדה השנה נכון ל- 15.1.2012	ממוצע רב- שנתי	אחוז כמות הגשם שירדה השנה מתוך הממוצע הרב- שנתי
ב יצחק	318	560	57%
בית רימון	310	550	56%
בני דרום	341	480	71%
טירת צבי	124	270	46%
יבנה	342	530	65%
לביא	227	526	43%
כפר עציון	160	515	31%
מגדל עוז	160	557	29%
מירב	169	379	45%
נו. גלבוע	183	365	50%
משואות יצחק	301	499	60%
ניר עציון	434	620	70%
סעד	184	382	48%
עין הנצי"ב	142	315	45%
עין צורים	271	480	56%
עלומים	197	395	50%
ראש צורים	203	550	37%
שדה אליהו	109	297	37%
שדי מחולה	137	246	56%
שלוחות	152	331	46%

כמות הגשם נכון ל 51.1.2012

ממוצע רב שנתי

אחוז כמות הגשם שירדה השנה מתוך הממוצע הרב-שנתי

